

ΥΠΟ ΤΩΝ ΖΗΛΩΤΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

**ΦΩΝΗ
ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ**

**ΛΟΓΟΣ
ΑΓΙΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ**

Επισκόπου και μάρτυρος

Περί Χριστοῦ καὶ Ἀντιχρίστου

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 2002

ΥΠΟ ΤΩΝ ΖΗΛΩΤΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΦΩΝΗ
ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ
ΛΟΓΟΣ
ΑΓΙΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ
Επισκόπου και μάρτυρος

Περί Χριστοῦ καὶ Ἀντιχρίστου

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 2002

ο
αγι
ος

ε
πλο
λυ
το
παπα
ρωμη

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μέ τήν ἐξαγγελίαν τῆς ἐκδόσεως τῶν νέων ταυτοτήτων μέ τόν ἀριθμόν 666 τοῦ Ἀντιχρίστου, ἐξηγέρθη ἡ συνείδησις τῶν χριστιανῶν καί πολλαί δημόσιαι διαμαρτυρίαι ἐγένοντο καί δημοσιεύματα εἰς τάς Ἐφημερίδας. Οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοί δέν δέχονται τάς ταυτότητας μέ τόν ἀριθμόν αὐτόν (666) τοῦ Ἀντιχρίστου καί τόν θεωροῦν ἄρνησιν Πίστεως. Ἄλλοι τόν θεωροῦν (δυστυχῶς καί κληρικοί) ὅτι δέν εἶναι ἄρνησις τοῦ Θεοῦ· ἄλλοι ὡς τυχαῖον, καί ἄλλοι πιστεύουν καί διαδίδουν ὅτι ὁ Ἀντίχριστος ἔχει γεννηθεῖ.

Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός σάν τό ἀφηνιασμένο ἄλογον τῆς Ἀποκαλύψεως ὅπου τοῦ ἐδόθη «ἐξουσία ἐπί τό τέταρτον τῆς γῆς ἀποκτεῖναι ἐν ρομφαίᾳ καί ἐν λιμῶ καί ἐν θανάτῳ» (Ἀποκαλ. 6, 8) μέ ἀναβάτην τόν ἀρχιερετικόν Πάπαν, καλπάζει ὀλοταχῶς διά τήν συνένωσιν ὄλων τῶν θρησκειῶν, Χριστιανῶν, Μουσουλμάνων, Βουδιστῶν, Σιωνιστῶν, Πυρολατρῶν κτλ. καί προετοιμάζει τήν παγκόσμιον Κοσμοκρατορίαν ἐκκλησιαστικήν καί πολιτικήν ἐπί τῆς ὁποίας θά βασιλεύσῃ ὁ Ἀντίχριστος.

Διά τήν συντέλειαν τοῦ κόσμου καί τήν παρουσίαν τοῦ Ἀντιχρίστου ἔχουν προεῖπη οἱ Προφῆται, οἱ ἅγ. Ἀπόστολοι, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καί Αὐτός ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καί διά νά μᾶς προφυλάξῃ ἀπό τάς παγίδας τοῦ Ἀντιχρίστου μᾶς προτρέπει «προσέχετε μή πλανηθῆτε» ἀπό τάς μεθοδεῖας τοῦ Ἀντιχρίστου ὅτι θά εἶναι τόσες πολλές ὥστε «νά πλανήσουν καί τοὺς ἐκλεκτούς».

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐπιθυμοῦντες νά μάθουν τόν χρόνον ἡρώτων μέ περιέργειαν τόν Χριστόν «Κύριε εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνῃς τήν βασιλείαν ἐν τῷ Ἰσραήλ;» (πραξ. 1, 6) εἰς τήν ἐρώτησιν αὐτήν τοὺς ἀπήντησεν:

«οὐχ ὑμῶν ἔστι γινῶναι χρόνους ἢ καιρούς οὓς ὁ Πατήρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ» (Πραξ. 1, 7) (= δέν ἠμπορεῖτε Σεῖς νά ξέρετε τούς χρόνους καί τούς καιρούς, πού ὄρισε ἐξουσιαστικά ὁ ἴδιος ὁ πατήρ)· ἀλλά καί τάς παραμονάς τῶν Ἀγίων Παθῶν του, ἔλεγε πρὸς τούς Μαθητάς του τά φοβερά γεγονότα καί τα παράδοξα σημεῖα ὅπου θα συμβοῦν πρὸ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου εἰς τάς ἡμέρας τοῦ Ἀντιχρίστου. «Προσῆλθον αὐτῷ οἱ Μαθηταί κατ' ἰδίαν λέγοντες· εἶπέ ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσται καί τί τό σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας καί τῆς συντελείας τοῦ Κόσμου». Ὁ Κύριος τούς ἀπήντησε· «βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ... περί δέ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καί τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδέ οἱ Ἄγγελοι τῶν Οὐρανῶν, εἰμί ὁ Πατήρ μου ὁ μόνος· ὡσπερ δέ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται καί ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὡσπερ γάρ ἦ ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ τρώγοντες καί πίνοντες, γαμοῦντες καί ἐγκαμίζοντες, ἄχρις ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε Νῶε εἰς τήν κιβωτόν, καί οὐκ ἔγνωσαν ἕως ἤλθε ὁ κατακλισμός καί ἤρην ἅπαντας, οὕτως καί ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου». (Ματθ. 24, 4 – 39).

Κατά τάς ἐπαγγελίας λοιπόν τοῦ Κυρίου ἄδηλος θά παραμείνη ὁ χρόνος τῆς συντελείας τοῦ Κόσμου καί τῆς Δευτέρας παρουσίας Αὐτοῦ.

Οἱ αἵρετικοί ἢ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ παρερμηνεύοντες τάς Ἀγίας Γραφάς θέλησαν νά προσδιορίσουν τόν χρόνον τῆς Δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου καί περιέπεσαν εἰς πλάνας καί βλασφημίας ἀρνούμενοι τήν τρισυπόστατον Θεότητα, τήν Θεομήτορα Παρθένον Μαρίαν, τήν Θεῖαν Λατρείαν, τούς Θεοφόρους Πατέρας, τάς Ἀγίας Συνόδους, τάς Ἀγίας Εἰκόνας, τόν Τίμιον Σταυρόν, καί ἐν γένει τήν ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καί τόν ἱερόν Κληρον Αὐτῆς.

Ἐάν ὁμως καί παραμένη ἄγνωστος ὁ χρόνος τῆς Δευτέρας παρουσίας ὀφείλομεν οἱ Χριστιανοί νά παρατηροῦμεν προσεκτικά «τά σημεῖα τῶν καιρῶν» δηλαδή τά γεγονότα καί τά φαινόμενα καί τήν παρουσίαν τοῦ Ἀντιχρί-

στου ὅπου θά προηγηθοῦν πρὶν τῆς Δευτέρας παρουσίας.

Αὐτά τὰ ἕκτακτα γεγονότα καί παράδοξα φαινόμενα, αὐτά τὰ «σημεῖα τῶν καιρῶν» προσεκτικῶς μελετώμενα θά στερεώσουν εἰς τὴν πίστιν τοὺς ὀλιγοψύχους, θά ὀδηγήσουν εἰς μετάνοιαν τοὺς ἀμαρτωλοὺς, θά στηρίξουν εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν τὸ μικρὸν ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καί ἐν ὄψει τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου, οἱ Ζηλωταὶ Ἀγιορεῖται πατέρες κυκλοφοροῦν τὸ παρὸν τεῦχος μέ ἕναν Ἐσχατολογικὸν λόγον τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἱππολύτου Πάπα Ρώμης (ἐν μεταφράσει), ὁ ὁποῖος φέρει τὸν τίτλον «Ἀποδείξεις ἐκ τῶν ἁγίων Γραφῶν περὶ Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου».

Τὸν ἅγιον Ἱππόλυτον ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία τὴν 30ην Ἰανουαρίου, ἤκμασε περὶ τὰ μέσα τοῦ Β' αἰῶνος. Κατὰ τὸν Μέγαν Φώτιον διετέλεσε μαθητῆς τοῦ ἁγ. Εἰρηναίου, κατατάσσετε δέ μετὰ τῶν ἀντιαιρετικῶν συγγραφέων.

Ἀδελφοί Ὁρθ. Χριστιανοί τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν εἶναι πλέον ἐμφανῆ. Ἄς παραμείνομεν ἀμετακίνητοι εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἃς στηρίξομεν τὴν ζωὴν μας ἐπὶ τῶν ἁγίων ἐντολῶν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί οὕτω θά ἀναμένωμεν μέ γαλήνην «τὸν ἐρχόμενον κρίναι ζῶντα καί νεκρούς».

Οἱ Ζηλωταὶ ἀγιορεῖται Πατέρες

Λ Ο Γ Ο Σ

**Τοῡ μακαριωτάτου ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ ἐπισκόπου καί
μάρτυρος διά τήν συντέλειαν τοῡ κόσμου, καί
διά τόν Ἐπίσκοπον καί εἰς τήν Δευτέραν
παρουσίαν τοῡ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.**

Οἱ μακάριοι προφῆται ἔχουν γίνει τά μάτια μας, πού
μᾶς φανερώνουν σωστά ὅσα εἶναι κρυμμένα ἀπό μᾶς· αὐ-
τό τό κάνουν καί μέ τόν βίον τους καί μέ τά προφητικά
τους ὄραματα, πού ὀφείλονται στήν ἐπιφοίτησι τοῡ Ἁγίου
Πνεύματος. Ἔτσι συζητοῦν δι' αὐτά, πού ἀκόμη δέν ἔχουν
γίνει. Δι' αὐτό καί δι' ὅλας τās μελλοντικές γενεάς περιέ-
γραψαν παραστατικά, σάν ζωγράφοι, τήν τρανώτερη θεω-
ρία καί πράξι. Εἰδικώτερα ἐκήρυξαν τήν παρουσίαν τοῡ
Θεοῦ εἰς τόν κόσμον μέ σάρκα, πού προσέλαβε ἀπό τήν
Πανάχραντον καί Θεοτόκον Μαρίαν· τήν γέννησιν καί αὔ-
ξησιν· τήν συναναστροφήν Του μέ ἀνθρώπους καί τήν ζω-
ήν Του· ἀκόμα - προεκήρυξαν οἱ προφῆται - τήν ἐπίσημη
παρουσίασιν Του, κατά τήν βάπτισίν Του εἰς τόν Ἰορδάνην
καί τήν ἀναγέννησιν ὅλων τῶν ἀνθρώπων μέ τό λουτρό
τῆς παλιγγενεσίας, τό Βάπτισμα.

Μᾶς προεἶπαν, ἀκόμα, οἱ Θεόπνευστοι προφῆται τό
πλῆθος τῶν θαυμάτων, τό μακάριον Πάθος τοῡ Σταυροῦ
καί τούς ἐμπαιγμούς, πού ὑπέμεινε ἀπ' τούς Ἰουδαίους, ὅ-
ταν ἐσταυρώνετο· τήν ταφήν Του, τήν κάθοδόν Του εἰς τόν
Ἄδην, τήν ἀνάστασιν καί ἀπολύτρωσιν τῶν ψυχῶν, πού ἀ-
πό αἰῶνες ἔμεναν εἰς τόν Ἄδην· τήν φθοράν τοῡ θανάτου
καί τήν ἐκ νεκρῶν ζωοποιόν Του ἀνάγεσιν· τήν ἀνάπλα-
σιν ὅλου τοῡ κόσμου καί τό ἀνέβασμά Του, μέ τήν Ἀνάλη-

ψιν, εἰς τοὺς οὐρανοὺς· τὴν κάθοδον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού καταξιώθηκανε νά λάβουν οἱ Ἀπόστολοι.

Ἐπίσης οἱ Προφῆται προεῖπαν τὴν Δευτέραν παρουσίαν Του, πού πρόκειται νά συγκλονίση τὰ σύμπαντα. Καλεσμένοι ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰδικά, ἔβλεπαν τὰ μέλλοντα, τὰ προεῖπαν καὶ τὰ φανέρωσαν, πρὶν νά γίνουν, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Θεοῦ.

II (2)

Ἔτσι οἱ Προφῆται, σάν ὄργανα τοῦ Θεοῦ, μᾶς φανέρωσανε καὶ τὴν συντέλεια τοῦ κόσμου, πού θά γίνη στοὺς ἐσχάτους καιροὺς· τὴν παρουσίαν τοῦ Ἀποστάτου καὶ τὴν πλάνην τῶν ἀνθρώπων. Μᾶς ἀποκαλύψανε, ἀκόμα, οἱ Προφῆται, τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τοῦ Ἀποστάτου (Ἀντιχρίστου), τὸν ἐρχομὸν τοῦ Κριτοῦ, τὴν ζωὴν τῶν δικαίων, τὴν τιμωρίαν τῶν ἀμαρτωλῶν, γιὰ νά τὰ σκεπτώμεθα ὅλοι καθημερινά καὶ νά γνωρίζουμε, μὲ βεβαιότητα, σάν παιδιὰ τῆς Ἐκκλησίας, πὼς ἀπ' ὅλα ὅσα μᾶς προεῖπαν οἱ Προφῆται οὔτε ἓνα γιώτα ἢ μία κεραία δέν θά χαθοῦν, ὅπως μᾶς ὑπέδειξε καὶ ὁ λόγος τοῦ Σωτῆρος (Ματθ. 5, 18).

Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη ν' ἀνοίξετε τὰ μάτια τῶν καρδιῶν σας καὶ τὰ αὐτιά τῆς ψυχῆς σας καὶ νά δεχθῆτε προσεκτικὰ τὸν λόγον, πού πρόκειται νά εἰποῦμε. Διότι σήμερα πρόκειται νά σᾶς διηγηθῶ πρᾶγμα φρικτὸ καὶ φοβερό, τὴν συντέλειαν, δηλαδή τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ καὶ διαβόλου, πού θ' ἀπλωθῆ σ' ὅλοκληρο τὸν κόσμον καὶ ὕστερ' ἀπ' αὐτά, τὴν Δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

III (3)

Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν, φιλόχριστοι, ν' ἀρχίσω; Τί νά πρώτο-διηγηθῶ; Ποιὸν μάρτυρα νά ἐπικαλεσθῶ εἰς τὰ λεγόμενά μου; Ἀλλ' ἀπ' ὅπου καὶ νά ἀρχίζαμε τὸν λόγον, θά φέρω-μεν εἰς τὴν μέσην αὐτοῦς, σάν ἀξιοπίστους μάρτυρας, πού θά βεβαιώσουν τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων· καὶ μετὰ τὴν

διδαχὴν τῶν Ἀποστόλων, ἢ διὰ νὰ εἰπῶ καλλίτερον τὴν προφητείαν τους, πού σ' ὀλόκληρη τὴν Οἰκουμένη σαλπίζουν τὴν ἡμέραν τῆς συντελείας.

Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ ἐκεῖνοι ἔδειξαν, πολὺ πρὶν ἀπὸ αὐτά, πού ἀκόμα δὲν εἶχαν γίνει καὶ ἀποκαλύψανε τὴν σκευωρία καὶ τὴν κακὴ βουλή τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, πού πρόκειται νὰ φανερωθοῦν στό κόσμον, ἄς φέρουμε πρῶτον μάρτυρα ἐμπρὸς μας τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν, πού μᾶς διδάσκει λεπτομερῶς γιὰ τὰ χρόνια τῆς συντελείας.

Τί μᾶς προφητεύει λοιπὸν ὁ Προφήτης; «Ἡ γῆ θά ἐρημωθῆ· οἱ πολιτεῖες σας θά καοῦν· τὰ προϊόντα τῆς χώρας σας θά τὰ καταφάγουν ξένοι μπροστά στά μάτια σας, ἡ θυγατέρα Σιών θά καταντήσῃ σάν σκηνή, μετὰ τὸν τρυγητό, καὶ σάν καλύβα τοῦ Ἀγροφύλακα, σάν πόλις πολιορκημένη ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς της» (Ἡσ. 1,7).

Εἶδες, ἀγαπητέ μου, τὸν ἀποκαλυπτικὸν φωτισμὸν τοῦ Προφήτου, πού πρὶν ἀπὸ πολλὰς γενεάς προσδιώρισε τὸν καιρὸν; Τὴν προφητείαν αὐτὴν δὲν τὴν προεφήτευσεν γιὰ τοὺς Ἰουδαίους, οὔτε γιὰ τὴν πόλιν Σιών, ἀλλὰ γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Διότι ὅλοι οἱ προφητῆται, μέ τὸ ὄνομα τῆς Σιών, φανέρωσαν τὴν νύμφην, πού ἔφερεν ὁ Νυμφίος Χριστὸς ἀπὸ τὰ ἔθνη.

IV (4)

Ἄς δώσουμε τώρα τὸν λόγον καὶ σέ δεύτερον μάρτυρα. Ποῖος λοιπὸν εἶναι αὐτός; Ἄκουσε καὶ τὸν Ὠσηέ, πού μέ μεγάλη φωνὴ προφητεύει τὰ ἴδια.

«Σέ ἐκείνας τὰς ἡμέρας θά ξεσηκώσῃ Κύριος καυτερό λίβα ἀπὸ τὴν ἔρημον, καὶ θά ξεράνῃ τελείως τὰ ποτάμια τους καὶ θά στερέψῃ τελείως τὰς πηγὰς· καὶ θά ἐξαφανισθοῦν ὅλα τὰ προσφιλῆ τους πράγματα, γιὰτὶ ἀντισταθήκανε πρὸς τὸν Θεόν· θά σκοτωθοῦν μέ ρομφαία καὶ

θά αποβάλουν, ἀπ' τήν τρομάρα τους, οἱ ἐτοιμόγενες» (Ψαλμὸς 13, 15). Ποιὸς ἄλλος λοιπόν εἶναι ὁ καύσωνας, πού θά ἔλθῃ ἀπό τήν ἔρημον, παρά ὁ Ἄντίχριστος, πού πρόκειται νά ἐξαφανίση καί νά ξεράνη τελείως τὰς φλέβας τῶν ὑδάτων, τὰ ποτάμια, καί νά καταστρέψῃ, στά χρόνια του, τοὺς καρπούς τῶν δένδρων, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι ἐπεθύμησαν τὰ ἔργα του! Γι' αὐτό καί θά τοὺς ἐξαφανίση καί θά τὸν ὑπηρετήσουν σάν δοῦλοι στήν ἀκαθαρσία του.

Πρόσεξε πόσο συμφωνεῖ ὁ ἕνας προφήτης μέ τόν ἄλλον· μάθε τώρα καί ἄλλον, πού λέγει τὰ ἴδια. Καί ὁ Ἄμώς λοιπόν τὰ ἴδια, σύμφωνα μέ αὐτούς, προεφήτευσε.

«Αὐτά λέγει ὁ Κύριος· γι' αὐτό, ἐπειδὴ κατασκοτώσατε τόν πτωχόν καί δεχθήκατε ἀπ' αὐτόν ἐκλεκτά δῶρα, δέν θά κατοικήσετε στά σπίτια, πού ἐκτίσατε, δέν θά πιῆτε τό κρασί ἀπ' τὰ ζηλευτά ἀμπέλια, πού φυτεύσατε. Ἔμαθα καλά τὰς πολλὰς σας ἀσεβείας· καταπατεῖτε τό δίκαιον, πέρνετε ἀντάλλαγμα καί παραπετᾶτε τοὺς πτωχοὺς στάς πύλας. Δι' αὐτό καί Ἐκεῖνος, πού ἀκούει, θά σωπάσῃ ἐκείνην τήν ἡμέραν, διότι εἶναι καιρὸς πονηρός» (Ἄμώς 5, 11, 12, 15).

Μάθε, ἀγαπητέ μου, τήν πονηρίαν τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἄντιχρίστου· πῶς κατακλέπτουν σπίτια καί χωράφια καί ὅτι ἀνεμοπετοῦν τό δίκαιον τοῦ δικαίου· γίνονται ὅλα αὐτά, γιὰ νά ἰδῆς ὅτι πλησιάζει τό τέλος.

Ἐγνώρισες λοιπόν τήν σοφίαν τοῦ Προφήτου καί τήν ἀποκάλυψιν τῶν γεγονότων, πού πρόκειται νά συμβοῦν εἰς ἐκείνας τὰς ἡμέρας. Καί ὅπως προείπαμε, ὅλοι οἱ προφήται, ὅπως μᾶς φανέρωσαν τὰ ἀρχαῖα, ἔτσι ὀλοφάνερα παρουσίασαν καί αὐτά, πού πρόκειται νά συμβοῦν στοὺς ἐσχάτους καιρούς.

VI (6)

Ἄλλά διά νά μὴ ἐξαντλήσωμεν τήν ὁμιλίαν μέ τὰ προφητικά λόγια ὅλων τῶν Προφητῶν, ἀφοῦ θυμηθοῦμε ἀκόμη ἕναν, ἃς ξαναγυρίσουμε στό προκείμενο.

Τί προφητεύει λοιπόν ὁ Μιχαίας; «**Αὐτά λέγει ὁ Κύριος ἐναντίον τῶν ψευδοπροφητῶν, πού παραπλανοῦν τόν λαόν μου, πού τόν δαγκώνουν μέ τά δόντια τους, καί πού, τάχα, κηρύσσουν εἰρήνην εἰς τόν λαόν· ἄν ὁμως δέν παραδοθῆ στό στόμα των, ἀπειλοῦν νά ξεσηκώσουν ἱερόν πόλεμον ἐναντίον του· δι' αὐτό νύκτα θά ἔλθῃ ἀπ' τά ψευδοπροφητικά τους ὄράματα καί σκοτάδι θά συμβῆ ἀπ' τήν μαντεία σας. Καί θά δύσῃ ὁ ἥλιος γιά τούς ψευδοπροφήτας καί θά σκοτεινιάσῃ γι' αὐτούς ἡ ἡμέρα. Καί θά κατατροπιασθοῦν αὐτοί, τάχα, πού βλέπουν ὄράματα καί θά γελάσουν ὄλοι ἐναντίον τῶν μάντεων» (Μιχ. 3, 5 – 7).**

Σᾶς τά ἐξιστορήσαμεν ὅλα αὐτά, πρὶν νά γίνουν, γιά νά γνωρίσετε τήν ὀδύνην καί τήν ἀναταραχήν, πού θά συμβοῦν κατά τούς ἐσχάτους καιρούς. Πῶς θά συμπεριφέρωνται μεταξύ των ὄλοι οἱ ἄνθρωποι· τόν φθόνον, τό μίσος, τήν διαμάχην, τήν ἀμέλειαν τῶν ποιμένων διά τά πρόβατα, καί τήν ἀνυπακοήν τοῦ λαοῦ πρὸς τούς ἱερεῖς.

VII (7)

“**Ὅλοι θά θέλουν νά βαδίζουν μέ τό δικό τους θέλημα. Καί τά παιδιά θά κτυποῦν τούς γονεῖς· ἡ γυναίκα θά παραδώσῃ τόν ἄνδρα της νά θανατωθῆ· καί ὁ ἄνδρας θά πάῃ τήν γυναίκα του στό Δικαστήριον σάν ἔνοχον· οἱ δεσπότες θά βασανίζουν τούς δούλους σάν ἀπάνθρωποι ἀφέντες καί οἱ δοῦλοι θά ἐπιδείξουν ἀνυπακοήν πρὸς τούς δεσπότες. Κανεῖς δέν θά σέβεται τόν ἀσπρομάλλη γέροντα, καί κανεῖς δέν θά λυπᾶται τήν ὁμορφιά τοῦ νέου. Οἱ ναοί τοῦ Θεοῦ θά καταντήσουν σάν σπίτια καί παντοῦ θά καταστρέφονται ἐκκλησίαι. Θά καταφρονηθοῦν αἱ Ἁγία Γραφαί καί παντοῦ θά τραγουδοῦνται τραγούδια τοῦ ἐχθροῦ. Θά γεμίσουν τήν γῆν πορνεῖαι καί μοιχεῖαι καί ἐπιπορκίαι καί θά ἐπακολουθήσουν πρόθυμα καί ἐπίμονα στά πάρα πάνω μαγεῖες, γητεύματα καί μαντεῖες.**

Καί γενικά· ἀπ' αὐτούς, πού θά θεωροῦνται Χριστιανοί, θά σηκωθοῦν, τότε, ψευδοπροφήται, ψευδαπόστολοι,

ἄνθρωποι πλάνοι, κακοί, κακοποιοί, πού θά λένε ψέματα ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, μοιχοί, πόρνοι, κλέπται, πλεονέκται, ἐπίορκοι, συκοφάνται, καί θά μισοῦνται ἀνάμεσά τους. Οἱ ποιμένες θά γίνουν σάν τούς λύκους· οἱ ἱερεῖς θά ἐγκολπωθοῦν τό ψέμα· οἱ μοναχοί θά ποθήσουν τά κοσμικά· οἱ πλούσιοι θά ντυθοῦν ἀσπλαγχνίαν· οἱ ἄρχοντες δέν θά βοηθοῦν τούς πτωχοῦς· οἱ κυβερνηταί θά χάσουν τήν ἀνθρωπιά τους· οἱ δικασταί, τυφλωμένοι ἀπό τά δῶρα, θά ἀδικοῦν τόν δίκαιον καί θά προτιμοῦν τήν ἀδικίαν.

VIII (8)

Καί γιατί νά λέγω γιά τούς ἀνθρώπους; Ἐφοῦ καί αὐτά, ἀκόμη, τά στοιχεῖα τῆς φύσεως θά ξεφύγουν ἀπό τήν τάξιν τους· ἔτσι θά γίνονται σεισμοί σέ κάθε πόλι, θά πέσουν ἀσθένειες σ' ὀλόκληρη τήν χώρα, ἰσχυρές βροντές καί φοβερές ἀστραπές θά καΐνε σπίτια καί ἀγρούς. Καταιγίδες θα ταράζουν συθέμελα, μέ ἄμετρη σφοδρότητα, γῆ καί θάλασσα. Ἡ γῆ θά παύσῃ νά καρποφορῇ καί ἀπ' τή θάλασσα θ' ἀκούγεται φοβερή βουή. Ὅλα αὐτά θά ξεσηκώσουν ἀβάσταχτη ἀγωνία στίς ψυχές καί θά προκαλέσουν τόν χαμό πολλῶν ἀνθρώπων. Θά ἐπακολουθήσουν σημεῖα στόν ἥλιο, σημεῖα στή Σελήνη· τ' ἄστρα θά ξεφύγουν ἀπ' τήν τροχιά τους, θά γίνουν θλίψεις ἐθνῶν· θά πνέουν μολυσμένοι ἀνεμοί καί θά πέφτῃ στή γῆ χαλάζι σάν βολίδα· θά ἀναστατωθῇ ἡ ἐποχή τοῦ χειμῶνος· θά συμβοῦν διάφοροι παγετοί, καθώς καί ἀπελπιστικοί καύσωνες· θά ξεσποῦν αἰφνιδιαστικά κεραυνοί, καί περίεργες πυρκαγιές. Καί —μέ λίγα λόγια— θά θρηνῇ ὅλη ἡ γῆ καί θά κόπτεται καί δέν θά μπορῇ νά εὖρη παρηγορίαν. **«Διότι, ἐπειδὴ θά πληθύνῃ ἡ ἀμαρτία, θά παγώσῃ ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν» (Ματθ. 24, 12).**

Μέ ὅλα αὐτά, μέ τήν ζάλην, μέ τήν ἀταξίαν, ὁ Κύριος τοῦ παντός μᾶς κράζει μέσα ἀπό τό Εὐαγγέλιόν Του: **«Προσέχετε νά μή πλανηθῆτε· διότι πολλοί θά ἔλθουν, ἐξ ὀνόματός μου τάχα, καί θά σᾶς εἰποῦν πῶς «Ἐγώ εἶμαι, καί**

ἔφθασε ὁ καιρός (τῆς Δευτέρας Παρουσίας)». Μή πλανηθῆτε λοιπόν καί τούς ἀκολουθήσετε. Ὅταν δέ ἀκούσετε πολέμους καί ἀκαταστασίες, μή φοβηθῆτε. Διότι πρέπει πρῶτα αὐτά νά συμβοῦν· ἀλλά δέν θά ἐπακολουθήσῃ ἀμέσως τό τέλος (τοῦ Κόσμου)».

Ἄς μάθουμε καλά τί μᾶς λέγει ὁ Σωτήρ καί τί μᾶς παρήγγειλε, γιά νά μᾶς ἐξασφαλίσῃ μέ κάθε τρόπο: «Προσέχετε» — μᾶς παρήγγειλε — «νά μή πλανηθῆτε. Διότι πολλοί θά ἔλθουν τάχα ἐξ ὀνόματός μου λέγοντας πῶς «Ἐγώ εἶμαι» (Ματθ. 24, 5 – 6)».

ΙΧ (9)

Πραγματικά, μετά τήν Ἀνάληψιν τοῦ Σωτήρος μας πρὸς τόν Πατέρα, παρουσιασθήκανε μερικοί λέγοντας πῶς «ἔγώ εἶμαι ὁ Χριστός», ὅπως ὁ Σίμων ὁ Μάγος καί οἱ ἄλλοι, πού δέν εἶναι ἀκόμη ὁ κατάλληλος καιρός νά ἀναφέρουμε τά ὀνόματά τους.

Κατά συνέπειαν, καί κατά τά τελευταῖα χρόνια τῆς συντελείας, θά παρουσιασθοῦν καί πάλιν ἄνδρες ψευδοχριστοί, πού θά λένε «ἔγώ εἶμαι ὁ Χριστός» καί πολλούς τότε θά πλανήσουν.

Πολλοί ἀπό τούς ἀνθρώπους θά τρέξουν ἀπό τήν Ἀνατολήν μέχρι τήν Δύσι· καί ἀπ' τόν Βορρᾶ μέχρι τήν θάλασσα, λέγοντας: «ποῦ εἶναι ὁ Χριστός; Ἐδῶ; Ἐκεῖ;».

Ἐπειδή ὁμως θά ἔχουν ἀποκτήσει ἐσφαλμένην γνώμην καί δέν μελετοῦν προσεκτικά τās Γραφάς, γιά νά ἔχουν σχηματίσει ὀρθόν φρόνημα, δι' αὐτό θά ζητήσουν ὄνομα, πού δέν θά μπορέσουν νά τό εὔρουν. Γιατί πρῶτα πρέπει νά γίνουν αὐτά καί ἔτσι νά ἐμφανισθῇ ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας, δηλαδή ὁ Διάβολος.

X (10)

Καί οἱ Θεηγόροι Ἀπόστολοι ἐπιβεβαιώνουν τήν (Δευ-

τέραν) Παρουσίαν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι καθένας ἀπό τούς Ἀποστόλους ὑπέδειξε τήν ἐμφάνισιν αὐτῶν τῶν ἀμαρτωλῶν καί φθοροποιῶν καί ὀλοφάνερα ἐκήρυξεν τίς ἀθέμιτες πράξεις τους.

Πρῶτος, λοιπόν, ὁ Πέτρος, ἡ Πέτρα τῆς πίστεως, πού τόν μακάρισε ὁ Χριστός, ὁ Θεός μας· ὁ δάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ πρῶτος Μαθητής, πού κρατᾶ στά χέρια του τά κλειδιά τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, μᾶς δίδαξε λέγοντας **«Αὐτό πρῶτα νά γνωρίζετε, παιδιά μου, πῶς θά ἔλθουν, κατά τάς ἐσχάτας ἡμέρας, ἄνθρωποι χλευασταί, πού θά ζοῦν σύμφωνα μέ τάς ἀσεβεῖς ἐπιθυμίας τους»** (2 Πέτρ. 3, 3). **Καί ἀνάμεσά σας θά παρουσιασθοῦν ψευδοδιδάσκαλοι, πού θά εἰσαγάγουν καταστρεπτικές αἰρέσεις»** (2, Πέτρ. 2, 1). Μετά ἀπό τόν Ἀπ. Πέτρον, ὁ Θεολόγος καί ἀγαπημένος ἀπό τόν Χριστόν μας Ἰωάννης φωνάζει **«ἀναγνωρίζονται τά παιδιά τοῦ Διαβόλου»** (1 Ἰωάν. 3, 10)· **«ἀλλά μή πλανηθῆτε ἀκολουθώντας τους»** (Λουκ. 21, 8). **«Μή πιστεύετε σέ κάθε πνεῦμα, γιατί πολλοί ψευδόχριστοι ἔχουν ἔλθει στόν κόσμο»** (1. Ἰωάν. 4, 1). Μετά καί ὁ Ἰούδας τοῦ Ἰακώβου τά ἴδια μέ αὐτά λέγει: **«Στά τελευταῖα χρόνια θά φανερωθοῦν χλευασταί, πού θά βαδίζουν μέ τίς δικές τους ἀσεβεῖς ἐπιθυμίες»** (Ἰούδα 1, 18.19). Αὐτοί εἶναι, πού ποιμαίνουν ἄφοβα τούς ἑαυτούς τους.

Ἔμαθες τώρα τήν συμφωνίαν καί ἁρμονίαν, πού χαρακτηρίζει τήν διδασκαλίαν τῶν Θεολόγων καί Ἀποστόλων.

XI (11)

Πρόσεξε, στή συνέχεια, τά θαρραλέα λόγια τοῦ Παύλου· πῶς τούς ξεσκεπάζει ἄφοβα. **«Προσέχετε»** —λέγει— **«τούς κακοῦς ἐργάτας, προσέχετε αὐτούς πού κόβουν (τό Σῶμα)»** (Φιλιπ. 3, 2)· **«προσέχετε μήπως σᾶς παρασύρη κανεῖς μέ τήν φιλοσοφίαν καί μέ ἀπατηλά, χωρίς περιεχόμενο, λόγια»** (Κολ. 2, 8).

«Προσέχετε λοιπόν πῶς ἀκριβῶς συμπεριφέρεσθε» (Ἐφεσ. 5, 15).

Ποιός λοιπόν θά μπορέση νά δικαιολογηθῆ, ὅταν μέσα στήν Ἐκκλησία ἀκούη αὐτά, ἀπό τούς Προφήτας, τούς Ἀποστόλους καί ἀπό τόν ἴδιον τόν Κύριον; Καί ποιός δέν θά φροντίση, μετά ἀπ' αὐτά, νά καλλιεργήσῃ τήν ψυχὴν του, διὰ νά εἶναι ἕτοιμος κατὰ τήν συντέλειαν τοῦ κόσμου καί τήν φοβερὰν ἐκείνην ὥραν τοῦ μέλλοντος, πού πρόκειται νά σταθοῦμε μπροστά στό βῆμα τοῦ Χριστοῦ;

XII (12)

Ἄφοῦ εἶπαμε γιά τήν συντέλειαν (τοῦ Κόσμου), ἄς φέρουμε τώρα τόν λόγον καί στά ἐπόμενα, πού πρόκειται ν' ἀκούσουμε. Σᾶς παρουσιάζω λοιπόν στό μέσον μάρτυρα ἀξιόπιστον, τόν Προφήτην Δανιήλ. Αὐτός ἐξήγησε τό ὄνειρον τοῦ Ναβουχοδονόσορ· καί ἔτσι φανέρωσε τόν ἴσιο δρόμο σ' αὐτούς πού θέλουν νά βαδίσουν σωστά. Τόν δρόμον αὐτόν φανερώνει ἡ ἀλήθεια (πού ἀπεκάλυψε ὁ Δανιήλ μέ τήν ἐξήγησιν τοῦ ἐνυπνίου) καί ἀναφέρεται στά χρόνια, ἀπ' τήν ἐξουσία τῶν Βασιλέων μέχρι τήν συντέλεια.

Τί προφητεύει λοιπόν ὁ Προφήτης;

Ἐλοφάνερα πρὸς τόν Ναβουχοδονόσορ προανήγγειλεν: «ἔβλεπες, Βασιλιά, καί νά! εἰκόνα μεγάλη, καί πού στάθηκε μπροστά στό πρόσωπό σου. Τό κεφάλι τῆς εἰκόνης ἦταν ἀπό καθαρὸ χρυσάφι· οἱ βραχίονες καί οἱ ὦμοι τῆς ἀπὸ ἀσήμι· ἡ κοιλιὰ καί οἱ μηροὶ τῆς ἦταν κατασκευασμένοι ἀπὸ χαλκὸ· οἱ κνήμες τῆς σιδερένιες· τὰ πόδια, ἐν μέρει ἦταν σιδερένια, καί ἐν μέρει ὀστράκινα. Καί καθὼς ἔβλεπες τήν εἰκόνα, ἔξαφνα ἕνας βράχος, πού ἀποκόπηκε ἀπ' τό βουνό, χωρὶς ἐνέργεια ἀνθρωπίνων χειρῶν, ἐπληξε τήν εἰκόνα καί ἐθρυμάτισεν τὰ σιδερένια καί ὀστράκινα πόδια καί τὰ ἐκονιορτοποίησεν ὀλότελα. Τότε ὁ σίδερος, τό ὀστρακον, ὁ χαλκός, τό ἀσήμι, καί ὁ χρυσός ἐγιναν σάν τήν σκόνην, πού σκορπᾷ ὁ ἄνεμος ἀπὸ τό θερινὸ ἀλώνι. Καί ὁ βράχος, πού ἐπληξε τήν εἰκόνα ἐγινε ἕνα μεγάλο βουνό καί ἀπλώθηκε σ' ὀλόκληρη τήν γῆ» (Δανιήλ 2, 31 – 35).

XIII (13)

Ἄς συνδέσουμε τώρα μ' αὐτά καί τά Προφητικά ὄραματα τοῦ Δανιήλ καί ἄς σχηματίσωμεν, μέ τά δύο, μίαν διήγησιν, δείχνοντας ἔτσι πώς αὐτά, πού «εἶδεν» ὁ Προφήτης ἦσαν ἀληθινά καί ἔγκυρα· καί αὐτά ἄλλωστε εἶχεν ἰδῆ προηγουμένως καί ὁ Ναβουχοδονόσορ.

Ὁ Προφήτης Δανιήλ λοιπόν λέγει «Ἐγὼ Δανιήλ ἔβλεπα, καί νά οἱ τέσσαρες ἄνεμοι τοῦ Οὐρανοῦ ἀνετάρασαν τήν θάλασσαν τήν μεγάλην· καί τέσσαρα μεγάλα θηρία ἀνεβήκανε ἀπό τήν θάλασσα, διαφορετικά τό ἓνα ἀπό τό ἄλλο. Τό πρῶτον θηρίον ἔμοιαζε μέ λέαινα καί εἶχε πτερά ἀετοῦ. Παρατηροῦσα, μέχρι πού μαδήσανε τά πτερά της καί σηκώθηκε ἀπό τό ἔδαφος καί στάθηκε σάν ἄνθρωπος στά δύο πόδια, ἐνῶ δώθηκε σ' αὐτό καρδιά ἀνθρώπου. Καί νά δεύτερον θηρίον, πού ἔμοιαζε μέ ἄρκτον, ὠρθώθηκε στό ἓνα μέρος καί εἶχε τρεῖς πλευρές στό στόμα του, ἀνάμεσα στά δόντια του. Καί αὐτά τά λόγια, σάν διαταγή, ἀπηύθυνε κάποιος στό θηρίο: «σῆκω, φάγε πολλάς σάρκας». Ἐβλεπα πίσω ἀπό αὐτό καί νά τρίτο θηρίο, πού ἔμοιαζε μέ λεοπάρδαλη, πού εἶχε τέσσαρας πτέρυγας πτηνοῦ στά πλευρά του. Τό θηρίον εἶχε τέσσαρα κεφάλια. Ἐβλεπα πίσω ἀπ' αὐτό καί νά τέταρτο θηρίον φοβερόν καί καταπληκτικόν καί πάρα πολύ ἰσχυρόν. Τά δόντια του ἦταν μεγάλα καί σιδερένια· καί τά νύχια του χάλκινα. Μέ τά δόντια του κατεβρόγχθιζε καί συνέτριβε καί καταπατοῦσε τά ὑπόλοιπα μέ τά πόδια του. Ἦτανε πολύ διαφορετικό ἀπό τά ἄλλα θηρία, τά προηγούμενα ἀπ' αὐτό. Καί εἶχε δέκα κέρατα. Καθώς εἶχα τόν νοῦ μου στά κέρατα τοῦ θηρίου καί νά ἔξαφνα ἓνα μικρό κέρας ὑψώθηκε μέσα σ' αὐτά καί ἐμπρός ἀπό αὐτό τά τρία προηγούμενα κέρατα ξεριζωθήκανε. Καί νά, ἐπάνω σ' αὐτό τό κέρας παρουσιάσθηκαν ὀφθαλμοί σάν ὀφθαλμούς ἀνθρώπου καί στόμα, πού λαλοῦσε μεγάλα πράγματα» (Δανιήλ 7, 2 – 8).

XIV (14)

Ἐπειδή λοιπόν φαίνονται σέ ὄλους δυσνόητα αὐτά,

πού έχουν λεχθῆ ἀλληγορικά ἀπό τόν Προφήτη, τίποτα ἀπό τήν ἐξήγησίν των δέν θά ἀποκρύψωμεν σ' αὐτούς, πού έχουν ἀποκτήσει νοῦν ὑγιῆ. Τό πρῶτον θηρίον, πού ἀνέφε-
 ρεν ὁ Δανιήλ, δηλαδή ἡ λέαινα, πού ἀνέβαινεν ἀπό τήν θά-
 λασσαν, σημαίνει τήν Βασιλείαν τῶν Βαβυλωνίων, πού ἐ-
 πεκράτησεν στόν κόσμον· αὕτη ἀντιστοιχεῖ καί μέ τήν εἰ-
 κόνα μέ τό χρυσό κεφάλι. Αὐτό δέ πού λέγει ὁ Δανιήλ, ὅτι
 εἶχε πτερά σάν τοῦ ἀετοῦ, σημαίνει πώς ὁ Βασιλεύς Να-
 βουχοδονόσορ ἀλαζόνευσε καί ξεσηκώθηκε ἐναντίον τοῦ
 Θεοῦ. Μετά, ἀναφέρει ὁ Δανιήλ στό ὄραμά του, πώς «μα-
 δήσανε τά πτερά τῆς λέαινας αὐτῆς»· ὑπονοεῖ, δηλαδή,
 πώς ὁ Ναβουχοδονόσορ ἔχασε τήν δόξαν του, διότι ἐξε-
 διώχθη ἀπό τήν Βασιλείαν του. Αὐτό, πού εἶπε «**καρδιά ἀν-
 θρώπου δόθηκε σ' αὐτό**» καί «**στάθηκε σάν ἄνθρωπος στά
 δύο πόδια**» σημαίνει πώς μετενόησεν, ἀναγνώριζοντας
 πώς εἶναι ἄνθρωπος καί ἐδόξασε τόν Θεόν. Νά, ἐξήγησα
 μέ τί ὁμοιάζει τό πρῶτον θηρίον.

XV (15)

Μετά ἀπό τήν λέαιναν, ὁ Προφήτης «βλέπει» δεύτε-
 ρον θηρίον, πού ἔμοιαζε μέ ἀρκούδα· αὐτό τό θηρίον συμ-
 βολίζει τούς Πέρσας. Διότι μετά τούς Βαβυλωνίους, ἐπε-
 κράτησαν οἱ Πέρσαι. Τό λεγόμενον δέ (εἰς τό Προφητικόν
 ὄραμα) ὅτι «**ἔβλεπα στό στόμα της τρία πλευρά**» φανέρω-
 σε τρία ἔθνη, Πέρσες, Μήδους καί Βαβυλωνίους, ὅπως ἀ-
 κριβῶς δείχνεται καί στήν εἰκόνα (τοῦ Ναβουχοδονόσορ)
 μέ τό ἀσήμι, ὕστερα ἀπό τόν χρυσόν. Νά, πώς ἀποδείξαμε
 τί συμβολίζει καί τό δεύτερον θηρίον.

Ἐπειτα ἀκολουθεῖ τό τρίτον θηρίον, ἡ «**λεοπάρδα-
 λης**», πού ἦσαν οἱ Ἕλληνες. Διότι μετά τούς Πέρσας, ἐπε-
 κράτησεν ὁ Ἀλέξανδρος ὁ (βασιλεύς) τῶν Μακεδόνων, νι-
 κώντας τόν Δαρεῖον, ὅπως ἔδειξεν στήν εἰκόνα (τοῦ Να-
 βουχοδονόσορ) ὁ χαλκός. Τό ἀναφερόμενον στό (Προφη-
 τικόν ὄραμα) «**ὅτι εἶχε τέσσαρας πτέρυγας πτηνοῦ στά
 πλευρά του καί τέσσαρα κεφάλια τό θηρίον**», φανέρωσε ὁ-

λοκάθαρα πώς ἡ Βασιλεία τοῦ Ἀλεξάνδρου μοιράστηκε σέ τέσσαρα μέρη». Τά τέσσαρα κεφάλια, πού εἶχε, φανερώνει τούς τέσσαρας βασιλεῖς, πού προῆλθαν ἀπ' αὐτήν. Πεθαίνοντας, δηλαδή, ὁ Ἀλέξανδρος, μοίρασε τήν Βασιλείαν του σέ τέσσαρα μέρη. Νά, εἶπαμε καί γιά τό τρίτο θηρίο.

XVI (16)

Ἔπειτα — λέγει ὁ Προφήτης — **«τέταρτο θηρίο, φοβερό καί καταπληκτικό· τά δόντια του ἦτανε σιδερένια καί τά νύχια του χάλκινα»**. Ποιό νά εἶναι αὐτό, παρά ἡ Βασιλεία τῶν Ρωμαίων, πού εἶναι ὁ σίδηρος, μέ τόν ὁποῖον θά συντρίψη ὅλα τά προηγούμενα ἀπ' αὐτήν βασιλεία καί θά κατακυριεύση ὁλόκληρη τήν γῆ;

Μετά πιά ἀπ' αὐτό τί μένει νά ἐρμηνεύσουμε, ἀπό ὅσα ἔχει ἰδῆ ὁ Προφήτης; Μονάχα τά ἄκρα τῶν ποδιῶν τῆς εἰκόνας, πού ἓνα μέρος ἀπ' αὐτά ἦτανε σιδερένιο καί τό ἄλλο μέρος ὀστράκινο, ἀναμεμιγμένα καί τά δύο σ' ἓνα μείγμα.

Ἀλληγορικά λοιπόν φανέρωσε ὁ Προφήτης, μέ τά δέκα δάκτυλα τῶν ποδιῶν τῆς εἰκόνας, τούς δέκα βασιλεῖς, πού προέρχονται ἀπ' αὐτό (τό θηρίο). Αὐτά ἐρμήνευσεν ὁ Δανιήλ λέγοντας: **«καθώς εἶχα τόν νοῦ μου στό θηρίο»** — δηλαδή τό τέταρτον - **«καί νά δέκα κέρατα πίσω ἀπ' αὐτό, μέσα στά ὁποῖα ἀνέβηκε ἄλλο κέρας σάν μικρή παραφυάδα· καί τρία πού εἶναι πρὶν ἀπ' αὐτό θά ξερριζώση»**.

Αὐτό, πού φαίνεται σάν κέρας, ἡ μικρή παραφυάδα, δέν εἶναι ἄλλο παρά ὁ Ἀντίχριστος, πού πρόκειται ν' ἀναστήσῃ τήν βασιλείαν τῶν Ἰουδαίων· τά τρία δέ κέρατα, πού πρόκειται νά ξερριζωθοῦν ἀπ' αὐτόν, φανερώνει τρεῖς βασιλείες, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Λιβύης καί τῆς Αἰθιοπίας, τίς ὁποῖες θα νικήσῃ μέ πολεμική ἐπιχείρησι, ὅταν θά ἐπιβληθῇ σέ ὅλους· ὄντας φοβερός τύραννος θά ἐπιφέρῃ θλίψιν καί διωγμόν ἐναντίον τῶν ἀγίων, καυχώμενος ἐναντίον τους.

XVII (17)

Βλέπεις πῶς ὁ Δανιήλ ἐξήγησε στόν Ναβουχοδονόσορ τήν διαδοχικήν ἐπικράκησιν τῶν Βασιλειῶν· βλέπεις πῶς φανέρωσεν σέ ὅλα τά πέρατα τήν μορφήν τῆς εἰκόνοσ· ἔμαθες πῶς μᾶς ἔδειξε, πολύ πρίν νά συμβοῦν, τήν συμβολικήν σημασίαν τῆσ ἀναβάσεωσ τῶν τεσσάρων θηρίων ἀπό τήν θάλασσαν.

Μένει πλέον τώρα νά μή σᾶσ ἀποκρύψωμεν ἕνα μέρος ἀπό ὅσα διέπραξεν ὁ Ἄντίχριστος· ἀλλά νά ἀνακηρύξωμεν, ὅσον μποροῦμε, μέ ὅσα εἶπαν οἱ Προφήτεσ καί οἱ Ἄγιεσ Γραφέσ, τήν πλάνην του σ' ὅλη τήν γῆ καί τήν παράνομη ἔλευσί του.

XVIII (18)

ἌΟ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦσ Χριστόσ ἦλθε στόν κόσμον, μέ τήν σάρκα, πού ἔλαβε ἀπ' τήν ἀχραντον ἀγίαν Παρθένον καί ἀνύψωσε τήν φυλήν του Ἰούδα, ἀπ' τήν ὁποίαν, σάν ἄνθρωπος, πού ἔγινε, κατήγετο· αὐτήν τήν Βασιλικήν ἰδιότητα του Χριστοῦ προαπεκάλυψεν ὁ Ἰακώβ, μέ τήν εὐλογίαν, πού ἀπηύθηνε στό γιό του τόν Ἰούδα: «Ἰούδα» —εἶπεν— «θά σέ ὑμνήσουν οἱ ἀδελφοί σου· τά χέρια σου θά εἶναι ἰσχυρά στή ράχη τῶν ἐχθρῶν σου. Θά σέ προσκυνήσουν σάν βασιληᾶ τουσ οἱ ἀπόγονοι του πατέρα σου· λιονταράκι θά εἶσαι, Ἰούδα, γέννημα λιονταριοῦ. Ἄπό ἐμένα σάν βλαστάρι ἐφύτρωσεσ, παιδί μου. Ξαπλώθηκεσ καί κοιμήθηκεσ σάν λιοντάρι, σάν λιονταρόπουλο· ποιόσ θά τολμήσῃ νά τόν ξυπνήσῃ; Δέν θά λείψῃ ἄρχοντασ ἀπ' τήν φυλήν του Ἰούδα καί ἀρχηγόσ ἀπ' τοῦσ ἀπογόνουσ του μέχρι νάρθη Ἐκεῖνοσ στά χέρια του ὁποίου εὐρίσκονται οἱ Ἐξουσίεσ. Αὐτόσ θά εἶναι ὁ Μεσσίασ, πού περιμένουν μέ ἐλπίδα τά Ἔθνη» (Γεν. 49, 8 – 10).

Ἰδέσ ὅτι τά λόγια του Ἰακώβ πρόσ τόν Ἰούδα, ἔχουν ἐκπληρωθῆ στή ζωή καί τό ἔργον του Κυρίου. Τό ἴδιο καί γιά τόν Ἄντίχριστο φωνάζει ὁ Πατριάρχης. Ὅπως, δηλαδή, ἀκριβῶσ ὁ Πατριάρχης προφήτευσε γιά τόν Ἀπόγονο

του Ἰούδα, ἔτσι προφήτευσε καί γιά τόν γιό του Δάν· ὁ Ἰούδας ἦτανε ὁ τέταρτος γιός του Ἰακώβ, καί ὁ Δάν ἦτανε γιός του, ἕβδομος κατά σειράν. Τί εἶπε λοιπόν γιά τόν Δάν ὁ Ἰακώβ; «**Ὁ ἀπόγονος τοῦ Δάν θά γίνῃ κακοποιός, σάν φίδι, πού εἶναι κρυμμένο στό δρόμο, γιά νά δαγκώσῃ τήν φτέρνα τοῦ ἵππου (καί ν' ἀνατραπῇ ὁ καβαλάρης)**» (Γεν. 49, 17). Ποιό νά εἶναι αὐτό τό φίδι; Ποιό ἄλλο ἀπό τό πρῶτο ἐκεῖνο πλάνο φίδι, πού ἀναφέρεται στή Γένεσι, ὅτι πλάνεψε τήν Εὐά καί δάγκωσε (στή φτέρνα) τόν Ἀδάμ!

XIX (19)

Ἐπειδή ὅμως μέ περισσότερα (ἐπιχειρήματα) πρέπει ν' ἀποδείξουμε τήν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων, δέν θά βαρεθοῦμε. Ὁ Ἀντίχριστος λοιπόν θά προέρχεται ἀπ' τήν φυλή Δάν καί θά ἀντιταχθῇ (έναντίον τῶν δικαίων), γιατί θά εἶναι τυραννικός βασιλεύς, τρομερός κριτής καί συκοφάντης, ὅπως λέγει ὁ Προφήτης «**Ὁ Δάν θά κυβερνήσῃ μέ τήν φυλήν του τόν λαόν, σάν μιὰ δυνατή φυλή τοῦ Ἰσραήλ**» (Γεν. 49, 16). Ἀλλά — θά εἶπῃ κάποιος — αὐτό ἔχει λεχθῇ καί γιά τόν Σαμψών, πού γεννήθηκε ἀπ' τήν φυλή Δάν καί κυβέρνησε τόν λαόν του εἴκοσι χρόνια.

Εἰς αὐτό ἀπαντᾶμε· εἰς τήν περίπτωσιν τοῦ Σαμψών εἶναι μέρος (ἀπ' τίς προφητεῖες) ἔχει συμβῆ. Ὁλόκληρη ὅμως ἡ προφητεία θά ἐκπληρωθῇ μέ τόν Ἀντίχριστον. Ὁ προφήτης Ἰερεμίας λέγει τά ἑξῆς «**Ἀπό τόν Δάν θά ἀκουσθῇ ἡ δυνατή φωνή τοῦ ποδοβολητοῦ τῶν ἀλόγων του καί ὀλόκληρη ἡ γῆ θά σεισθῇ ἀπ' τό χρεμέτισμα τῶν πολεμικῶν ἀλόγων**» (Ἰέρ. 8, 16). Καί ὁ Μωϋσῆς λέγει: «**Σαν λιονταράκι ἡ Φυλή Δάν, θά ἐξορμήσῃ ἀπ' τήν Βασάν**» (Λευϊτ 33, 22).

Διά νά μή νομίση ὅμως κανείς ἐσφαλμένα, ὅτι αὐτό τό ρητό ἀναφέρεται στόν Σωτῆρα, πρέπει νά προσέξῃ καλά. «**Λιονταράκι**» — λέγει — «**ἀπ' τήν Φυλή Δάν**». Μέ τό νά κατονομάσῃ, δηλαδή, τήν φυλή Δάν, ἀπ' τήν ὁποῖαν θά γεννηθῇ ὁ Διάβολος, ἀποσαφήνισε τό χωρίον, γιά τό ὁποῖον μιλάμε. Ὅπως ἀπ' τήν φυλή Ἰούδα γεννᾶται ὁ Χριστός, ἔτσι κι' ἀπ' τήν φυλή Δάν γεννᾶται ὁ Ἀντίχριστος. Ὁ μὲν

Κύριος καί Σωτήρας μας Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ἔχει ὀνομασθῆ, στό Προφητικό κήρυγμα, **λέοντας**, διά τό Βασιλικόν ἀξίωμα καί τήν δόξαν· μέ τόν ἴδιον ὁμως τρόπον ἡ ἀγία Γραφή καί τόν Διάβολον ἔχει ὀνομάσει, προφητικά, **λέοντα**, γιά τόν Τυραννικόν καί βίαιον χαρακτήρα του.

XX (20)

Διότι σέ ὅλα θέλει νά μοιάσῃ ὁ πλάνος μέ τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ. Λέοντας ὁ Χριστός, λέοντας καί ὁ Ἄντίχριστος· Βασιληάς ὁ Χριστός τῶν Οὐρανίων καί τῶν ἐπιγείων, Βασιληάς θά γίνῃ ἐπάνω στή γῆ καί ὁ Ἄντίχριστος. Στάθηκε ἄκακος σάν ἀρνίον ὁ Σωτήρ, καί αὐτός θά φανῆ σάν ἀρνί, ἐνῶ ἀπό μέσα εἶναι λύκος. Ἐδέχθη περιτομήν ὁ Σωτήρ, τό ἴδιο καί ὁ Ἄντίχριστος θά περιμηθῆ. Ἀπέστειλεν ὁ Χριστός τούς Ἀποστόλους σέ ὅλα τά Ἔθνη, καί αὐτός, ἐπίσης, θά στείλῃ ψευδαποστόλους. Μάζεψε τά διασκορπισμένα πρόβατα ὁ Χριστός, καί αὐτός θά συγκεντρώσῃ, τό ἴδιο, τόν διασκορπισμένον λαόν τῶν Ἑβραίων. Ἐδωσεν ὁ Χριστός σ' αὐτούς, πού τόν πιστεύουν, τόν τίμιον καί ζωποῖόν Σταυρόν, τό ἴδιο καί αὐτός θά δώσῃ τό δικό του σημάδι. Μέ σχῆμα ἀνθρώπου φανερώθηκε στόν κόσμον ὁ Κύριος, καί αὐτός, ἐπίσης, μέ σχῆμα ἀνθρώπου θά ἐξέλθῃ. Ἀνέδειξεν ὁ Χριστός τήν Σάρκαν Του σάν Ναόν καί τήν ἀνέστησεν σέ τρεῖς ἡμέρας (μετά τόν Σταυρικόν Του θάνατον), καί αὐτός θά ἀνοικοδομήσῃ τόν Πέτρινον Ναόν τῶν Ἱεροσολύμων. Καί αὐτά εἶναι τά παραπλανητικά του τεχνάσματα· μέ ὅσα ὁμως θά φανερώσουμε στά ἐπόμενα, θά γίνουν πιό χειροπιαστά σ' αὐτούς πού μᾶς ἀκοῦνε προσεκτικά.

XXI (21)

Ἀπό τās ἀγίας Γραφάς διδαχθήκαμε δύο παρουσίες τοῦ Χριστοῦ καί Σωτήρος μας. Καί ἡ μέν πρώτη, ἡ κατά σάρκα, ἔγινε χωρίς ἐπισημότητα καί δόξαν, ἐπειδὴ ἐμφα-

νίσθηκε ταπεινά· αντίθετα όμως ή Δευτέρα παρουσία του έχει προκηρυχθή ότι θά γίνη μέ δόξαν, επειδή θά παρουσιασθή μέ δύναμιν, απ' τούς Ούρανοίς, συνοδευόμενος από Ἀγγέλους καί πατρικήν δόξαν.

Ἡ πρώτη Παρουσία εἶχε πρόδρομον τόν Ἰωάννην τόν Βαπτιστήν· κατά τήν δευτέραν Παρουσία, πού πρόκειται νά ἔλθῃ μέ δόξαν, θά ἀναδείξῃ προδρόμους του ὁ Κύριος τόν Ἐνώχ, καί τόν Ἡλίαν καί Ἰωάννην τόν Θεολόγον.

Πρόσεξε νά ἰδῆς τήν φιλανθρωπίαν τοῦ Δεσπότου. Πῶς καί στούς τελευταίους, ἀκόμη, χρόνους, φροντίζει διά τό ἀνθρώπινον γένος καί τό εὐσπλαγχνίζεται. Δι' αὐτό οὔτε καί τότε μᾶς ἀφήνει χωρίς προφήτας· ἀλλά τούς στέλλει νά μᾶς διδάξουν, νά μᾶς πληροφορήσουν δι' ὅσα θά συμβοῦν καλῶς καί διά τήν ἐπιστροφήν τοῦ Ἀντικειμένου (Ἀντιχρίστου). Δι' αὐτό τό ζήτημα ὁ Δανιήλ προφήτευσεν. «**Θα θέσω**» —λέγει— «**διαθήκην μιᾶς ἐβδομάδος· καί εἰς τό μέσον τῆς ἐβδομάδος θά παύσῃ ἡ θυσία καί ἡ προσφορά**»¹ (Δαν. 9, 27). Μία ἐβδομάδα σημαίνει τά ἑπτὰ χρόνια τῆς παρουσίας τοῦ Ἀντιχρίστου, πού θά συμβῆ στούς τελευταίους καιρούς· καί τήν μισή ἐβδομάδα θά χρησιμοποιήσουν οἱ δύο Προφῆται, μέ τόν Ἰωάννην, διά νά κηρύξουν σέ ὅλοκληρον τόν κόσμον, γιά τήν παρουσία τοῦ Ἀντιχρίστου.

Αὐτό σημαίνει καί τό χωρίον τῆς Ἀποκαλύψεως:

Θά δώσω ἐντολήν στούς δύο Μάρτυράς μου νά προφητεύσουν ἐπί χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα ἡμέρας, ντυμένοι μέ σάκκους» (Ἀποκ. 11, 3). Αὐτοί, μέ τήν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, θά πραγματοποιήσουν σημεῖα καί τέρατα, μήπως ἔτσι ἐπηρεάσουν τούς ἀνθρώπους καί μετανοήσουν, επειδή ἡ ἀνομία των καί ἡ ἀσέβειά των θά ἔχουν ξεπεράσει κάθε μέτρον. «**Καί ἄν κανεῖς**» —συνεχίζει ἡ Ἀποκάλυψις— «**θελήσῃ νά τούς βλάψῃ, τότε θά βγαίνη φωτιά ἀπό τό στόμα τους καί θά κατατρώγῃ τούς ἐχθρούς τους. Ἀκόμη αὐτοί**

1. *Εἰς τό κείμενον τῶν Ο ἀναγράφεται:* «καί δυναμώσει διαθήκην πολλοῖς, ἐβδομάς μία, καί ἐν τῷ ἡμίσει τῆς ἐβδομάδος ἀρθήσεται...».

θά ἔχουν ἐξουσίαν νά κλείσουν τόν οὐρανόν, γιά νά μή βρέξη» τίς ἡμέρες τῆς παρουσίας τοῦ Ἐπιχρίστου «**καί νά μετατρέψουν τά νερά σέ αἷμα καί νά πατάξουν τήν γῆν μέ κάθε τιμωρίαν, ὅποταν τό θελήσουν»** (Ἄποκ. 11, 4 – 6).

Καί ὅταν κηρύξουν ὅλα αὐτά, τότε θά φονευθοῦν, μέ ρομφαία, ἀπό τόν Διάβολο. Καί ἔτσι θά δώσουν τήν μαρτυρίαν τους (πού θά τήν ἐπισφραγίσουν μέ τό μαρτύριόν τους), ὅπως τό προφητεύει καί αὐτό ὁ Δανιήλ, προλέγοντας πώς τό θηρίον, πού ἀνεβαίνει ἀπ' τήν ἄβυσσο, θά κάνη πόλεμον μέ τόν Ἐνώχ, τόν Ἡλία καί Ἰωάννη, θά τούς νικήσῃ καί θά τούς σκοτώσῃ, ἐπειδή δέν θά θελήσουν νά δώσουν δόξαν εἰς τόν Διάβολον. Αὐτό συμβολίζει τό μικρό κέρατο, πού φάνηκε (πάνω στό κεφάλι τοῦ θηρίου). Μέ γεμάτη πιά τήν καρδιά του ἀπό ἔπαρσι καί ἀλαζονεία, ὁ Διάβολος θά ἀρχίσῃ νά ἐξυψώνεται καί νά νομίζεται σάν Θεός, διώκοντας τούς Ἁγίους καί βλασφημώντας τόν Χριστόν.

XXII (22)

Καί ἐπειδή πιά, κατά τήν πορεία τῆς διηγήσεως, φτάσαμε στά χρόνια τῆς Βασιλείας τοῦ Ἐπιχρίστου, εἶναι ἀνάγκη νά μιλήσουμε πρῶτα γιά τήν γέννησί του καί τό μέγάλωμά του καί ἔτσι, μέ τήν διήγησιν αὐτήν, θά φέρουμε τόν λόγον, ὅπως προείπαμε, καί στή πληροφορία, ὅτι ὁ Διάβολος καί υἱός τῆς ἀνομίας θά ἐξομοιωθῇ σέ ὅλα μέ τόν Σωτήρα μας. Αὐτό θά μᾶς δείξῃ ἡ προσεκτική ἐξέτασις:

Ἐπειδή ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου, θέλοντας νά σώσῃ τό γένος τῶν ἀνθρώπων, ἐτέχθη ἀπό τήν Ἄχραντον καί Παρθένον Μαρίαν, καί κατεπάτησεν τόν ἐχθρόν μέ τό σχῆμα τῆς σαρκός, πού ἐφόρεσε, νικώντας τον μέ τήν δύναμιν τῆς Θεότητός Του, μέ τόν ἴδιον τρόπον θά ἐπιδιώξῃ νά ἐξαπατήσῃ τήν ἀνθρωπότητα καί ὁ Διάβολος. Θά ἐμφανισθῇ δηλαδή στή γῆ σάν ἀνθρωπος, πού τάχα ἐτέχθη ἀπό «Παρθένον», ἐνῶ πραγματικά θά εἶναι γέννημα μιᾶς ἀμαρτωλῆς γυναίκας.

Ὁ Θεός ἦλθε σέ μᾶς μέ σάρκα ὅμοια μέ τήν δική μας, διότι αὐτός τήν ἐδημιούργησε, χωρίς ἁμαρτίαν, ὅταν ἐπλασε τόν Ἄδᾶμ καί ὄλους ὅσοι προέρχονται ἀπό τόν Ἄδᾶμ. Ὁ Διάβολος ὅμως καί σάρκα νά φορέση θά εἶναι φαινομενική, διότι πῶς εἶναι δυνατόν νά φορέση σάρκα, πού δέν τήν ἐδημιούργησεν ὁ ἴδιος, ἀλλά καί καθημερινά τήν πολεμᾷ; Ἐγώ, ἀγαπητοί μου, νομίζω, πῶς ὁ Διάβολος θά ἀναλάβῃ φαινομενικήν σάρκα, σάν ὄργανόν του· δι' αὐτό καί σάν πνεῦμα θά γεννηθῇ ἀπό «Παρθένον» καί θά ἐμφανισθῇ τότε, σάν σάρκα στούς ὑπολοίπους.

Διότι τό νά γεννήσῃ κόρη Παρθένος (καί νά παραμείνῃ Παρθένος) μονάχα στήν Παναγία τό εἶδαμε, πού πραγματικά γέννησε σαρκοφόρον τόν Σωτῆρα. Δι' αὐτό καί ὁ Μωϋσῆς λέγει: **«Κάθε πρωτογέννητο ἀρσενικό θά ἀφιερώνεται στόν Κύριον».** (Ἔξοδ. 13, 2).

Ὁρθά κοφτά, λοιπόν ὅπως ὁ Ἐχθρός δέν θά διανοίξῃ μήτραν, δι' αὐτό δέν θά προσλάβῃ καί πραγματικήν σάρκα. Ὡστόσο θα περιτμηθῇ, ὅπως περιετμήθῃ ὁ Χριστός· καί ὅπως ὁ Χριστός ἐξέλεξε τούς Ἀποστόλους, ἔτσι καί Ἐκεῖνος θά συγκεντρώσῃ ὄλόκληρον πλῆθος μαθητῶν, πού θά τοῦ ὁμοιάζουν στή κακουργία.

ΧΧΙΙΙ (23)

Πρῶτ' ἀπ' ὄλα θά ἀγαπήσῃ τό Ἔθνος τῶν Ἰουδαίων. Μαζί δέ μέ ὄλους αὐτούς θά πραγματοποιήσῃ σημεῖα καί θαύματα φοβερά, ὄχι ὅμως ἀληθινά, ἀλλά ψεύτικα γιά νά παραπλανήσῃ τούς ἀσεβεῖς, πού εἶναι ἴδιοι μ' αὐτόν. Ἄν εἶναι ὅμως δυνατόν καί τούς ἐκλεκτούς θά ἀπομακρύνῃ ἀπ' τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Κατά τήν πρώτη περίοδο τῆς ἐμφανίσεώς του θά δείξῃ πρᾶος, θά ἀγαπᾷ τούς ἀνθρώπους, θά εἶναι ἡσυχος, εὐλαβής, εἰρηνοποιός· θά μισῇ τήν ἀδικίαν, θά ἀποστρέφεται τά δῶρα, δέν θά ἀνέχεται τήν εἰδωλολατρείαν, θά ἀγαπᾷ — λέγει — τās Γραφάς, θά σέβεται τούς ἱερεῖς, θά τιμᾷ τούς γέρους, θά ἀποστρέφεται τήν πορνείαν, θά συχαίνεται τήν μοιχείαν, δέν θά δίνει προσοχή στίς συκοφαντίες,

δέν θά χρησιμοποιοῖ ὄρκους· θά εἶναι φιλόξενος, φιλόπτωχος, ἐλεήμων.

Θά κάνη, ἀκόμα, καί θαύματα· θά καθαρίζη λεπρούς, θά δίνη στούς παραλύτους τήν δύναμι νά σηκωθοῦν καί νά βαδίζουν, θά διώχνη τούς δαίμονας ἀπ' τούς ἀνθρώπους, θά προφητεύη τά μέλλοντα, θά ἀνασταίνη νεκρούς. Θά βοηθῇ χῆρες, θά προστατεύη τά ὄρφανά, θά ἀγαπᾶ ὄλους, θά συμφιλιώνη ὄσους μαλώνουν, συμβουλεύοντάς τους: «ἄς μή βασιλεύῃ ὁ ἥλιος, ἐνῶ ἐξακολουθεῖ ἀκόμα ἡ ὄργή μεταξύ σας» (Ἐφεσ. 4, 26)· δέν θά ἀποκτήσῃ χρυσάφι, οὔτε θά ἀγαπήσῃ τ' ἀσημένια νομίσματα· δέν θά ἐπιδιώξῃ πλοῦτη.

XXIV (24)

“Ὅλα αὐτά θά τά κάνη, διότι εἶναι ὑπουργός καί δόλιος καί θέλει νά ἐξαπατήσῃ ὄλους γιά νά τόν ἀνακηρύξουν βασιλέα. Διότι ὅταν θά ἴδοῦν οἱ λαοί καί τά Ἔθνη τās καταπληκτικὰς αὐτάς ἀρετάς καί τās φοβεράς του δυνάμεις, θά συγκεντρωθοῦν ὄλοι στό ἴδιο μέρος, γιά νά τόν ἀνακηρύξουν, ὁμόφωνα, βασιλέα.

Πρό παντός αὐτός ὁ Τύραννος θά ἀγαπήσῃ τό Γένος τῶν Ἑβραίων περισσότερο ἀπό ὄλους τούς ἄλλους, πού θά λέγουν μεταξύ των: μήπως εὑρίσκεται στή γενεά μας κάποιος ἄλλος τόσον σπουδαῖος, καλός καί δίκαιος ἄνθρωπος;

“Ὅπως, λοιπόν, ἀνέφερα καί προηγουμένως, τό Ἰουδαϊκόν Γένος, ξεχωριστά ἀπ' τούς ἄλλους λαούς, πιστεύοντας πώς θά τον δοῦν Βασιλέα στήν Ἐξουσίαν, πού περιμένουν, θά παρουσιασθοῦν μπροστά του καί θά τοῦ εἰποῦν: “Ὅλοι σέ Σένα ἔχομεν ἐμπιστοσύνην καί Σένα ἀγνωρίζομεν δίκαιον σέ ὀλόκληρη τήν γῆ. Ἐλπίζουμε ὄλοι μέ Σένα νά σωθοῦμε· διότι ἀπό τό στόμα Σου ἀκούσαμε κρίσι δικάια, χωρίς νά εἶναι ἀποτέλεσμα δωροδοκίας.

XXV (25)

Στήν ἀρχή ὁ Ψεῦτης καί Ἄνομος θά ἀποκρούσῃ, ὑπουλα, τήν δόξαν αὐτήν πού θά τοῦ προτείνουν· οἱ ἄνθρω-

ποι ὅμως, ἐπιμένοντας στό αἴτημά τους καί συνεχίζοντας τά παρακάλια τους, θά τόν ἀναδείξουν τελικά βασιλέα. Ὑστερα ὅμως ἀπ' αὐτό, θά ὑπερηφανευθῆ. Κι αὐτός, πού νωρίτερα ἔδειχνε πρᾶος, θά φαίνεται ἀκατάδεχτος· αὐτός, πού ἐπεδίωκε, νωρίτερα, τήν ἀγάπη θά γίνῃ ἀσπλαγχνος· ὁ ταπεινός θά καταντήσῃ ὑψηλόφρονος καί ἀπάνθρωπος· αὐτός πού ἔδειχνε πώς μισεῖ τήν ἀδικίαν, θά καταδιώξῃ τοὺς δικαίους.

Ἐφοῦ ἐδραιώσῃ τήν Βασιλείαν του, τότε θά ἀρχίσῃ πόλεμον· θά κτυπήσῃ μέ ὀργήν τρεῖς μεγάλους βασιλεῖς, τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Λιβύων, τῶν Αἰθιοπῶν· μετά θά ἀσχοληθῆ μέ τόν Ναόν τῶν Ἱεροσολύμων, θά τόν ἀνεγείρῃ σύντομα καί θά τόν παραδώσῃ στοὺς Ἰουδαίους.

Μετά θά ἀλαζονευθῆ ἐναντίον κάθε ἀνθρώπου· ἀλλά, ἀκόμη, καί ἐναντίον τοῦ Θεοῦ θά λαλήσῃ βλασφημίας, νομίζοντας ὁ δόλιος πώς θά εἶναι αἰώνια βασιλεύς ἐπάνω στή γῆ, καί ἀγνοώντας ὁ ταλαίπωρος πώς γρήγορα θά καταργηθῆ ἡ βασιλεία του καί θά τόν δεχθῆ τό πῦρ, πού ἔχει ἐτοιμασθῆ γι' αὐτόν, μαζί μέ ὄλους πού θά τόν πιστεύσουν καί θά τόν ὑπηρετήσουν.

Αὐτό, πού εἶπεν ὁ Δανιήλ «ἐπί μίαν ἐβδομάδα θά διαρκέσῃ ἡ διαθήκη μου» (Δαν. 9, 27), τά ἑπτὰ χρόνια φανέρωσεν· τό μισό τῆς ἐβδομάδος, γιά νά κηρύξουν οἱ προφῆτες· καί τό ἄλλο μισό τῆς ἐβδομάδος, δηλαδή τρισημίση χρόνια, θά βασιλεύσῃ ὁ Ἀντίχριστος ἐπάνω στή γῆ. Καί μετά θά χαθῆ ἡ Βασιλεία καί ἡ δόξα του.

Βλέπετε, φιλόθεοι, πόση θλίψις θά συμβῆ σ' ἐκείνες τίς ἡμέρες; Ὅση δέν ἔγινε ἀπό τότε, πού δημιουργήθηκε ὁ κόσμος, οὔτε πρόκειται νά ξαναγίνῃ, ἐκτός μόνον κατά τίς ἡμέρες αὐτές τοῦ Ἀντιχρίστου. Τότε θά φουσκώσῃ ἀπό ὑπερηφάνια ἡ καρδιά τοῦ Ἀνόμου καί θά συγκεντρώσῃ τοὺς δαίμονάς του, πού θάχουν ἀνθρώπινη μορφή· θά ἀποστραφῆ τοὺς ἀνθρώπους, πού τόν προσκάλεσαν στή Βασιλεία καί θά μιάνη πολλές ψυχάς.

XXVI(26)

Τότε ὁ Ἀντίχριστος θά διορίσῃ στοὺς ἀνθρώπους ἄρ-

χοντας από τούς δαίμονας. Καί δέν θά συμπεριφέρεται πιά σάν εὐλαβῆς (ὅπως ἔδειχνε), ἀλλά πάντοτε καί ἀπέναντι ὄλων θά εἶναι αὐστηρός, ἀπότομος, ὀργισμένος, θυμωμένος, τρομερός, ἀκατάστατος, φοβερός, θά προκαλῆ ἀηδίαν· θά τόν μισήσουν ὄλοι. Θά εἶναι συχαμένος, ἀγριος, ἀλαζόνας, πονηρός. Θά ἐπιδιώξη νά χώση μέσα σέ βόθρο καταστροφῆς ὄλους τούς ἀνθρώπους. Θά πολλαπλασιάσῃ τά ψεύτικα θαύματα· καί ἐνῶ ὄλοι οἱ λαοί θά τόν ἀνευφημοῦν γιά τά φανταστικά του τερατουργήματα, Αὐτός θά βγάλῃ μιὰ δυνατή κραυγή, ἔτσι πού θά σειστῇ ὁ τόπος, πού θά στέκουν οἱ ὄχλοι. **«Μάθετε, λαοί καί φυλές καί ἔθνη»** —θά φωνάζῃ— **«τὴν μεγάλη μου ἐξουσία, τὴν δύναμι καί τὴν ἰσχύ τῆς Βασιλείας μου· ποιός εἶναι τόσοσ μεγάλος δυνάστης, ὅπως ἐγώ; Ποιός εἶναι μεγάλος Θεός, ἐκτός ἀπό μένα; Ποιός μπορεῖ νά ἀντισταθῇ στήν ἐξουσία μου»;**

Καί μέ τά λόγια αὐτά θά μετακινήσῃ βουνά μπροστά στά μάτια αὐτῶν, πού θά τόν βλέπουν κατάπληκτοι· θά περπατήσῃ πάνω στή θάλασσα, χωρίς νά βραχοῦν τά πόδια του· θά κατεβάσῃ φωτιά ἀπ' τόν οὐρανό· θά σκοτεινιάσῃ τὴν ἡμέραν καί θά κἀνῇ τὴν νύχτα ἡμέραν· θά μετακινήσῃ πάνω στό στερέωμα τόν ἥλιο, ὅπου θελήσει. Καί, γιά νά τελειώνῃ ὄλα τά στοιχεῖα τῆς γῆς καί τῆς θαλάσσης θά τά ὑποτάξῃ φανταστικά, μπροστά στά μάτια αὐτῶν, πού θά τόν βλέπουν.

Ἄν, λοιπόν, πρίν ἀκόμα φανερωθῇ ὁ Υἱός τῆς ἀπωλείας, ἔχει ξεσηκώσει ἐναντίον μας ὄρατόν πόλεμον καί μᾶς παρορμᾶ σέ μάχες καί σφαγές, τότε, ὅταν ὁ ἴδιος πρόκειται νά ἔλθῃ αὐτοπροσώπως καί νά τόν ἴδουν πραγματικά οἱ ἀνθρωποι, πῶς δέν θά χρησιμοποιοῦσῃ μηχανές καί ἀπάτες καί φαντάσματα γιά νά πλανήσῃ ὄλους τούς ἀνθρώπους καί νά τούς ἀπομακρύνῃ ἀπό τόν δρόμον τῆς ἀληθείας καί ἀπό τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου;

XXVII (27)

Ἦστερα ἀπό ὄλα αὐτά, ὁ οὐρανός πλέον δέν θά δώσῃ τὴν δροσιά του· τά σύννεφα δέν θά ρίξουν βροχὴν· ἡ γῆ θά ἀρνηθῇ νά καρποφορήσῃ· ἡ θάλασσα θά γεμίσῃ ἀπό δυ-

σωδία· τά ποτάμια θά ξεραθοῦν· τά ψάρια στή θάλασσα θά ψωφίσουν καί οἱ ἄνθρωποι θά πεθάνουν ἀπό τήν πείνα καί τήν δίψα. Ὁ πατέρας θά πεθαίνη ἀγκαλιασμένος μέ τόν γιό του καί ἡ μητέρα μέ τήν θυγατέρα της· καί δέν θά εὐρίσκειται νεκροθάπτης νά τοὺς θάβῃ.

Ὁλόκληρη ἡ γῆ θά βρωμήσῃ ἀπ' τά πεταμένα πτώματα· καί ἡ θάλασσα, ἐπειδὴ δέν θά δέχεται τά νερά τῶν ποταμῶν, θά γίνῃ σάν βόρβορος, πού θά ἀναδίδῃ ἀφόρητη δυσωδία.

Τότε σ' ὀλόκληρη τήν γῆ θά πέσουν φοβερές ἀρρώστιες· τότε θά ξεσηκωθῇ ἀπαρηγόρητος θρῆνος· τότε τό ἄμετρο κλάμα· τότε οἱ ἀκατάπαυστοι ἀναστεναγμοί!

Τότε οἱ ζωντανοί θά καλοτυχίσουν τοὺς πεθαμένους καί θά τοὺς λένε «ἀνοίξετε τοὺς τάφους σας καί δεχθῆτε ἐμᾶς τοὺς ἀθλίους· ἀνοίξετε τά μνημεῖα σας, γιά νά ὑποδεχθοῦν τοὺς ἐλεεινοὺς συγγενεῖς σας καί γνωστούς!

Εἴσαστε καλότυχοι, γιατί δέν εἶδατε αὐτές τίς ἡμέρες. Εἴσαστε καλότυχοι, γιατί δέν προλάβετε νά δῆτε τήν ὀδυνηρή αὐτή ζωή· οὔτε αὐτές τίς ἀπαρηγόρητες ἀρρώστιες, πού ἐνέσκηψαν, οὔτε αὐτό τό καταπιεστικό ἄγχος, πού ἔχει καταλάβει τίς ψυχές μας.

XXVIII (28)

Ἐπειτα ὁ Βρωμάρης θά στείλῃ διατάγματα σέ ὅλες τίς ἐπαρχίες καί μέ δαίμονας καί μέ ἀνθρώπους, πού θά λέγουν: Εἰς τήν γῆ παρουσιάστηκε ἕνας μέγας βασιληάς· ἐλάτε ὅλοι νά τόν προσκυνήσετε· ἐλάτε ὅλοι νά δῆτε τήν μεγάλην του δύναμιν. Διότι Αὐτός θά σᾶς προσφέρῃ καί στάρι καί θά σᾶς χαρίσῃ κρασί, καί πολλά πλούτη καί μεγάλα ἀξιώματα. Διότι στήν προσταγή του ὑπακούει ἡ γῆ καί ἡ θάλασσα· ἐλάτε λοιπόν ὅλοι κοντά του.

Καί ὅλοι, πραγματικά, πιεζόμενοι ἀπό τήν ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων, θά ἔλθουν κοντά του καί θά τόν προσκυνήσουν. Καί τότε θά χαράξῃ τό δεξί χέρι καί τό μέτωπο αὐτῶν πού θά ἔλθουν κοντά του, γιά νά μή μπορέσῃ κανεὶς νά κἀνῃ στό μέτωπό του τόν τίμιον σταυρόν μέ τό δεξί του χέρι, διότι θά ἔχει δεθῆ τό χέρι του.

Ἐκ τούτου πάλιν δὲν θάχῃ ἐξουσίαν νὰ σφραγίσῃ μέ τόν τίμιον σταυρόν κάποιον ἀπό τά μέλη τοῦ σώματός του· ἀλλά θά προστεθῇ στόν Πλάνον καί Αὐτόν θά ὑπηρετήσῃ, χωρίς νὰ ἔχῃ τήν δυνατότητα νὰ μετανοήσῃ. Αὐτός, πού θά δεχθῇ τό χάραγμα τοῦ Ἐπιχριστοῦ, ἐλάθηκε πάλιν καί ἀπό τόν Θεόν καί ἀπό τούς ἀνθρώπους.

Ὡστόσο ὁ Πλάνος θά προσφέρῃ λίγα τρόφιμα σ' αὐτούς, σάν ἀντάλλαγμα γιά τήν μιανή σφραγίδα, πού δεχθήκανε· αὕτη ἡ σφραγίδα, πού θά βάλῃ ὁ Ἐπίχριστος στό μέτωπο καί στό δεξιόν χέρι τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὁ ἀριθμός ΧΕΣ (666). Καί ὅπως ὑποθέτω (διότι δὲν ἠμπορῶ μέ ἀκριβείαν νὰ γνωρίζω, ἀφοῦ πολλά ὀνόματα ὑποκρύπτονται σ' αὐτόν τόν ἀριθμόν), ἴσως νὰ ἀναγράφῃ τήν ἰδίαν σφραγίδα «ἀρνοῦμαι»· ὅπως δηλαδή καί στήν ἀρχή τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ ἀντίδικος ἐχθρός προέτρεπε τό ἴδιο, μέ τούς ὑπηρέτας του, (τούς ἀνόμους δηλαδή Εἰδωλολάτρες) τούς Μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ. «Ἀρνήσου» — ἔλεγον — «τόν Θεόν σου τόν Ἐσταυρωμένον».

XXIX (29)

Κάτι τέτοιο θά συμβῇ καί μέ τήν σφραγίδα τοῦ μισοκάλου. «Ἀρνοῦμαι» — θά λέγῃ — «τόν Ποιητήν τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς γῆς· ἀρνοῦμαι τό βάπτισμα, ἀρνοῦμαι τήν λατρείαν μου, καί προσθέτομαι στούς ὁπαδούς Σου καί σέ Σένα πιστεύω».

Αὐτό ἀκριβῶς θά κηρύξουν καί οἱ προφῆτες Ἐνώχ καί Ἡλίας (πού θά ἔλθουν τότε στόν κόσμον)· θά λέγουν, δηλαδή, στούς ἀνθρώπους: «Μή πεισθῆτε στόν Ἐχθρό, πού πρόκειται νὰ ἔλθῃ καί νὰ παρουσιασθῇ στόν κόσμον, διότι εἶναι ἀντίδικος καί διαφθορέας, καί γυιός τῆς ἀπωλείας καί θά σᾶς πλανήσῃ· καί γι' αὐτό θά σᾶς φονεύσῃ»· ὕστερα θά ἀποκεφαλίσῃ κι αὐτούς τούς Προφήτας μέ τήν ρομφαία του.

Προσέξτε τήν πλάνη τοῦ Ἐχθροῦ· μάθετε καλά τίς μηχανές τοῦ πονηροῦ, πῶς μέ κάθε τρόπο θά θελήσῃ νὰ θολώσῃ τόν νοῦν τῶν ἀνθρώπων. Τούς δαίμονάς του θά

τούς παρουσιάση σάν φωτεινούς ἀγγέλους καί θά παρατάξῃ ἀναρίθμητες στρατιές ἀσωμάτων. Καί μπροστά σέ ὅλους αὐτούς θά φανῇ, τάχα, πῶς ἀναλαμβάνεται στόν Οὐρανό, ἐνῶ θά ἀκούγονται σάλπιγγες καί ἤχοι καί δυνατή κραυγή· θά τόν ἐπευφημοῦν ὅλοι μέ ἀκατανοήτους ὕμνους καί γιά μιά στιγμή ὁ Κληρονόμος τοῦ σκότους, θά λάμψη σάν τό φῶς.

Ἄλλοτε θά πετᾶ στόν οὐρανό καί ἄλλοτε θά κατεβαίνη στή γῆ μέ μεγάλη δόξα. Ἄλλοτε, πάλι, θά διατάσῃ τούς δαίμονας, πού θά φαίνωνται ἄγγελοι, νά κάνουν, μέ πολλήν φόβον καί τρόμον, τά θελήματά του.

Τότε θά στείλῃ τίς φάλαγγες τῶν δαιμόνων· στά βουνά, στά σπήλαια καί στίς τρύπες τῆς γῆς, γιά νά ἀναζητήσουν αὐτούς, πού ἔφυγαν καί κρύφτηκαν ἀπό μπροστά του, γιά νά τούς φέρουν νά τόν προσκυνήσουν. Αὐτούς, πού θά πεισθοῦν στά λόγια του, θά τούς σφραγίσῃ μέ τήν σφραγίδα του· αὐτούς ὅμως πού δέν θά θελήσουν νά τόν ὑπακούσουν, θά τούς βασανίσῃ μέ ἀφάνταστες τιμωρίες, πικρότατα βασανιστήρια καί φρικτά ἐργαλεῖα, πού ποτέ δέν ἔχουν ξαναγίνει, οὔτε τάκουσε ἄνθρωπος, οὔτε μάτια βροτῶν τά ξαναεῖδαν.

XXX (30)

Μακάριοι αὐτοί, πού τότε θά νικήσουν τόν Τύραννον, γιατί θά ἀναδειχθοῦν πιά ἐνδοξοί καί πιά περίβλεπτοι ἀπό τούς πρώτους Μάρτυρας· διότι οἱ πρῶτοι Μάρτυρες ἐνίκησαν τά ὄργανά του, ἐνῶ αὐτοί θά πολεμήσουν ἀντρεωμένα κατ' εὐθείαν μέ τόν ἴδιο τόν Διάβολον, τό γέννημα τῆς ἀπωλείας, καί θά τόν νικήσουν. Πῶς λοιπόν νά μή ἀξιωθοῦν νά καταστολιστοῦν μέ ἀξαιρετικά ἐγκώμια καί στεφάνια ἀπό τόν Βασιλέα μας Ἰησοῦν Χριστόν;

XXXI (31)

Ἄς ξαναγυρίσουμε ὅμως στό θέμα μας. Ἄφοῦ λοιπόν οἱ ἄνθρωποι πάρουν τήν σφραγίδα καί δέν θά εὐρίσκουν

(ὅπως ἐλπίζανε) τροφάς, οὔτε νερό, θά καταφεύγουν πάλιν στόν Ἄντίχριστο καί μέ πονεμένη φωνή θά τοῦ λέγουν: «Δῶσε μας νά φᾶμε καί νά πιοῦμε, διότι χανόμαστε ἀπό τήν πείνα καί ἀπό τήν ἔλλειψιν τῶν ἀπαραιτήτων· διάταξε τόν οὐρανόν νά μᾶς δώσῃ βροχήν καί ἀπομάκρυνε (ἀπό κοντά μας) τά ἀνθρωποφάγα θηρία».

Τότε ὁ Πονηρός θά τοὺς ἀπαντήσῃ περιγελώντας τους μέ πολλήν ἀπανθρωπίαν: «Ὁ οὐρανός» —θά τοὺς λέγῃ— «δέν θέλει νά βρέξῃ· ἡ γῆ πάλιν δέν βλασταίνει τοὺς καρπούς της· ἀπό ποῦ θά σᾶς δώσω ἐγὼ τρόφιμα»;

Μόλις θά ἀκούσουν τότε τά λόγια αὐτά τοῦ Ἄπατεώνα, οἱ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι, θά καταλάβουν πῶς αὐτός εἶναι ὁ πονηρός Διάβολος καί θά θρηνήσουν σπαρακτικά καί θά κλαύσουν πολύ· θά κτυποῦν μέ τά χέρια τους τό πρόσωπόν τους καί θά τραβοῦν τά μαλλιά τους· μέ τά νύχια τους θά σχίζουν τά μάγουλά τους καί θά λένε μεταξύ τους: «Ἄλλοίμονον στή συμφορά μας· ἄλλοίμονον στή πολυθρήνητη συμφωνία· ἄλλοίμονον στό πονηρό συνάλλαγμα καί στή μεγίστη πτώσι (πού παρασυρθήκαμε). Πῶς παραπλανηθήκαμε ἀπό τόν Πλάνο; Πῶς παραδοθήκαμε σ' Αὐτόν; Πῶς μπλέξαμε στά δίχτυα του; Πῶς συρθήκαμε στήν βρωμερή του σαγήνη; Πῶς, ἐνῶ ἀκοῦμε τās ἀγίας Γραφάς, δέν καταλαβαίνουμε τό νόημά τους;»

Πραγματικά τότε, ὅσοι θά ἔχουν δεθῇ μέ κοσμικές ὑποθέσεις καί μέ τήν ἐπιθυμίαν τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ, αὐτοί εὐκολα θά ὀδηγηθοῦν στό Διάβολο καί θά σφραγισθοῦν ἀπ' Αὐτόν.

XXXII (32)

“Ὅσοι ὁμως ἀκοῦνε τās Θείας Γραφάς καί τās κρατοῦν συνεχῶς στά χέρια τους καί βάζουν καλά στόν νοῦν τους τās ἐννοίας τους, θά ἠμπορέσουν (πολλοί ἀπ' αὐτούς) νά ξεφύγουν ἀπό τήν παραπλάνησι τοῦ Ἄντιχρίστου. Διότι θά ἀντιληθοῦν ἀμέσως τά σημάδια τῆς πονηρίας του καί τήν ἀλαζονείαν τῆς πλάνης του· γι' αὐτό καί γρήγορα θά φύγουν μέσα ἀπό τά χέρια του στά βουνά, γιά νά κρυ-

φτοῦν στίς σπηλιές καί στά χάσματα τῆς γῆς, ἀπ' ὅπου μέ δάκρυα καί συντριβή καρδιάς θ' ἀναζητήσουν τόν φιλάνθρωπον Κύριον. Καί τότε ὁ φιλάνθρωπος Κύριος θά τούς ἀποσπάσῃ ἀπό τά βρόχια τοῦ Ἀντιχρίστου καί θά σώσῃ, μέ τό δεξί Του χέρι, ἀπό τά σκάνδαλα ὅσους εἶναι ἄξιοί Του καί πέφτουν στά πόδια Του.

XXXIII (33)

Βλέπεις ποίαν νηστείαν καί προσευχήν θά κάνουν τότε οἱ Ἅγιοι! Μάθε τώρα καί πόσο δύσκολοι καιροί καί χαλεπές ἡμέρες θά ξημερώσουν γι' αὐτούς, πού θά μείνουν στή χώρα καί στή πόλι.

Τότε οἱ ἄνθρωποι θά πηγαίνουν ἀπό τήν Ἀνατολή πρὸς τήν Δύσι καί θά ἔρχονται ἀπό τήν Δύσι στήν Ἀνατολή (χωρίς νά εὐρίσκουν ἡσυχία καί ἀσφάλεια)· καί θά κλαύσουν πολύ καί θά θρηνήσουν γοερά· καί ὅταν θά ξημερώνη ἡ ἡμέρα, θά ἀναζητοῦν τήν νύκτα, γιά νά ἀναπαυθοῦν ἀπό τά ἔργα τους. Ὅταν ὁμως θά πέφτῃ ἡ νύχτα, τότε, ἀπό τούς ἀλλεπαλλήλους σεισμούς, καί ἀπό τίς καταιγίδες θά ἀναζητοῦν μέ ἀγωνία τό φῶς τῆς ἡμέρας, γιατί θά τούς πνίγῃ ὁ φόβος γιά τόν τραγικό θάνατο, πού τούς ἀναμένει.

Τότε τήν τραγική ἐκείνη ζωὴ τῶν ἀνθρώπων θά τήν κλάψῃ ὅλη ἡ γῆ· θά πενθήσῃ καί ἡ θάλασσα καί ὁ ἀέρας καί ὁ ἥλιος· ἀκόμα θά πενθήσουν, γιά τό τραγικό κατάντημα τῶν ἀνθρώπων, καί τά ἄγρια ζῶα καί τά πετεινά καί τά βουνά καί τά δένδρα στόν κάμπο, ἐπειδὴ ὅλοι ξεφύγανε ἀπό τόν ἅγιο Θεό, πιστέψανε στόν Πλάνο καί δεχτήκανε τό σημάδι τοῦ μιανοῦ καί Θεομάχου, ἀντί γιά τόν ζωοποιό σταυρό τοῦ Σωτῆρος.

XXXIV (34)

Θά ἔχουν δέ καί οἱ Ἐκκλησίαι μεγάλο πένθος, γιατί οὔτε θυμίαμα θά προσφέρεται, οὔτε λατρεία θεάρεστος θά ἐκτελεῖται σ' αὐτές μέσα. Τά ἱερά (βήματα) τῶν Ἐκκλησιῶν θά καταντήσουν σάν ἐγκαταλειμμένα κηποκάλυβα.

Τότε, σέ κείνες τίς ἡμέρες, δέν θά ξαναφανῆ (στούς Ναοούς) τό τίμιον Σῶμα καί Αἷμα τοῦ Χριστοῦ· ἡ λειτουργία θά σταματήσῃ· θά παύσουν οἱ ψαλμωδίες· δέν θά ἀκουσθῆ ἡ ἀνάγνωσις τῶν Γραφῶν. Σκοτάδι θά ἐπικρατήσῃ στούς ἀνθρώπους καί θρῆνος θά προστίθεται στό θρῆνο καί «οὐαί» πάνω στό «οὐαί».

Τότε θά σκορπᾶνε στίς πλατεῖες χρυσά καί ἀργυρά νομίσματα καί κανεῖς δέν θά ἐνδιαφέρεται νά τά περιμαζέψῃ· διότι ὅλα θά καταντήσουν συχαμένα. Ὅλοι θά φροντίζουν νά διαφύγουν καί νά κρυφτοῦν, ἀλλά πουθενά δέν θά μπορέσουν νά ἀποφύγουν τίς παγίδες τοῦ Ἀντικειμένου, διότι θά φέρνουν ἐπάνω τους τό σημάδι (= χάραγμα) Του τό (666) καί ἔτσι θά δείχνουν καθαρά πῶς εἶναι γνωστοί του. Ἀπ' ἔξω φόβος, ἀπό μέσα τρόμος καί νύκτα καί ἡμέρα. Στή πλατεῖα καί στά σπίτια θά ὑπάρχουν ψόφια, πείνα καί δίψα. Στίς πλατεῖες θόρυβοι, στά σπίτια θρῆνοι. Θά μαραθῆ ἡ ὁμορφιά τοῦ προσώπου, διότι τά χαρακτηριστικά τους θά γίνουν σάν τῶν νεκρῶν.

Ἀλλά καί ἡ ὁμορφιά τῶν γυναικῶν θά μαραθῆ καί θά ἐξαφανισθῆ ἡ (σαρκική) ἐπιθυμία ἀπό ὅλους τούς ἀνθρώπους).

XXXV (35)

Ὁ εὐσπλαγχνος ὁμῶς καί φιλόανθρωπος Θεός οὔτε καί τότε θά ἐγκαταλείψῃ τό γένος τῶν ἀνθρώπων χωρίς παρηγοριά· γι' αὐτό θά κολοβώσῃ ἐκείνες τίς ἡμέρες. Καί τά τρισήμισα χρόνια (τῆς Ἐξουσίας τοῦ Ἀντιχρίστου) θά τά συντομεύσῃ, γιά τούς λίγους ἐκείνους εὐσεβεῖς, πού θά ἔχουν καταφύγει γιά νά κρυφτοῦν στά βουνά καί στά σπήλαια, ὥστε νά μή χαθῆ ὁλότελα ἡ φάλαγγα ὅλων ἐκείνων τῶν Ἀγίων.

Γρήγορα-γρήγορα λοιπόν θά περάσουν αὐτές οἱ μέρες· καί πολύ σύντομα θά τελειώσῃ ἡ Βασιλεία τοῦ Πλάνου καί Ἀντιχρίστου. Κατόπιν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ θά περάσῃ τό σχῆμα αὐτοῦ τοῦ κόσμου· καί θά καταργηθῆ ἡ ἐξουσία τῶν ἀνθρώπων, καί θά χαθοῦν ὅλα αὐτά, πού βλέπουμε.

XXXVI (36)

“Όταν λοιπόν, αγαπητοί μου, θά γίνουν ὅσα προείπομεν· καί ἡ περίοδος τῶν ἑπτὰ ἐτῶν μοιρασθῆ σε δύο· καί φανῆ τότε τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως· καί οἱ Προφῆτες τοῦ Κυρίου διανύσουν τόν δρόμον τους· καί ἔλθη, μετά, ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου, τότε τί ἀπομένει; Μονάχα πιά ἡ παρουσία στόν οὐρανόν τοῦ Κυρίου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, στόν ὁποῖον ἐλπίζαμεν! Τότε θά ἐτοιμάσῃ τήν φλόγα καί θά ἐκφέρῃ ὅλην τήν δικαίαν κρίσιν δι’ ὅσους δέν πειθάρχησαν εἰς Αὐτόν.

Μᾶς λέγει ὁ Κύριος· «Διότι ὅπως ἡ ἀστραπή βγαίνει ἀπό τήν Ἀνατολήν καί φαίνεται μέχρι τήν Δύσιν, ἔτσι θά συμβῆ καί μέ τόν ἐρχομό τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου· διότι ὅπου εἶναι τό πτώμα, ἐκεῖ θά μαζευθοῦν καί οἱ ἀετοί» (Ματθ. 24, 27 – 28). Τό σημεῖον, δηλαδή, τοῦ Σταυροῦ θά ἀνατείλῃ ἀπ’ τήν Ἀνατολή μέχρι τήν Δύσι, πῶς λαμπερό κι’ ἀπό τόν ἥλιο καί θά ἀναγγεῖλῃ τόν ἐρχομό τοῦ Χριστοῦ, καί τήν παρουσίαν, γιά νά κρίνῃ τόν καθένα ἀνάλογα μέ τά ἔργα του. Γιά τήν Ἀνάστασι ὅλων τῶν ἀνθρώπων καί τήν βασιλεία τῶν Ἁγίων ὁ Προφήτης Δαυὶδ λέγει «Καί πολλοί ἀπ’ αὐτούς, πού κοιμῶνται μέσα στό χῶμα τῆς γῆς θά ἐγερθοῦν, ἄλλοι μέν διά τήν αἰώνιον ζωήν καί ἄλλοι διά νά δοκιμάζουσαν αἰώνια ἐντροπήν καί καταισχύνῃν» (Δαν. 12, 2). Καί ὁ προφήτης Ἡσαΐας ἔχει προφητεύσει τά ἐξῆς: «θά ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί καί θά σηκωθοῦν ἀπό τά μνήματα καί θά χαροῦν αὐτοί πού εἶναι στή γῆ» (Ἡσ. 26, 19). Καί ὁ Κύριος μᾶς λέγει «Πολλοί σ’ ἐκείνη τήν ἡμέρα θ’ ἀκούσουν τήν φωνήν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί ἐκεῖνοι, πού θά ἀκούσουν θά ζήσουν» (Ἰωάν. 5, 26).

XXXVII (37)

Τότε θά ἀκουσθῆ ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγος καί θά ξυπνήσῃ αὐτούς, πού κοιμοῦνται στά κατάβαθα τῆς γῆς, δίκαιους καί ἁμαρτωλούς· ἀμέσως δέ κάθε φύσις, καί γλῶσσα, καί ἔθνος καί φυλή (δηλαδή ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης)

θά ἀναστηθοῦν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ· καί θά σταθοῦν ἐπάνω στή γῆ ἀναμένοντες μέ ἀνείπωτο φόβο καί τρόμο τόν ἐρχομό τοῦ δικαίου καί φοβεροῦ Κριτοῦ. Διότι ὁ πύρινος ποταμός βγαίνοντας μέ ὄρμη, σάν ἄγρια θάλασσα, θά κατακαύση ὄρη καί βουνά, θά ἐξαφανίση τήν θάλασσαν καί θά διαλύση, ἀπό τήν φλόγα, τόν αἰθέρα σάν κερί. Τά ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ θά πέσουν, ὁ ἥλιος θά σκοτεινιάσῃ καί ἡ σελήνη θά γίνῃ σάν αἷμα. Ὁ οὐρανός θά τυλιχτῇ σάν βιβλίο. Καί ἡ γῆ ὀλόκληρη θά κατακαῖ, διότι τήν διέφθειραν οἱ ἄνθρωποι μέ τά αἰσχρά τους ἔργα, μέ πορνείες, μέ μοιχεῖες, μέ ψεύδη, μέ ἀκαθαρσίες καί εἰδωλολατρίες, μέ φόνους καί μέ πολέμους.

Ὁ οὐρανός θά γίνῃ καινούργιος καί ἡ γῆ καινούργια.

XXXVIII (38)

Τότε οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι θά τρέξουν παντοῦ, διά νά συγκεντρώσουν ὅλα τά Ἔθνη, πού θά ξυπνήσῃ ἐκείνη ἡ φοβερή φωνή τῆς σάλπιγγος. Καί θά σταθοῦν μπροστά στό βῆμα τοῦ Χριστοῦ, αὐτοί πού ἦσαν κάποτε βασιλεῖς, οἱ ἄρχοντες, οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ ἱερεῖς, διά νά ἀπολογηθοῦν καί διά τήν πολιτείαν τους, ἀλλά καί διά τό ποίμνιόν τους, ὅσοι, ἀπό ἀμέλειαν, ἔχασαν, ἔστω καί ἓνα πρόβατον ἀπό τήν ποίμνην τους.

Τότε θά ὀδηγηθοῦν (ἀπό τοὺς Ἄγγέλους μπροστά στό βῆμα τοῦ Χριστοῦ) οἱ στρατιῶτες, πού δέν ἠρκοῦντο στό μισθό τους, ἀλλ' ἐξεμεταλλεύοντο χῆρες καί ὀρφανά καί πτωχοῦς.

Τότε θά παρασταθοῦν (στό βῆμα τοῦ Χριστοῦ) οἱ φοροεισπράκτορες, πού ἄρπαζαν ἀπό τόν πτωχόν περισσότερον ἀπ' τόν ὀρισμένον καί πού παρουσίαζαν τό γνήσιον χρυσάφι σαν κίβδηλο, γιά νά ζημιώσουν τόν πτωχόν στά χωράφια, στά σπίτια, στίς Ἐκκλησίες.

Τότε θά ἀναστηθοῦν ἀνδρόγυνα, γεμάτα ντροπή, γιατί δέν φυλάξανε ἀμίαντη τήν κοίτη τους, ἀλλά παραπλανήθηκαν ἀπ' τήν σαρκική ὀμορφιά καί ἀκολουθήσανε στή ζωή τους τίς ἐπιθυμίες τους.

Τότε θά ἀναστηθοῦν, ἀμίλητοι καί λυπημένοι, ὅσοι δέν ἐφαρμόσανε (στή ζωή τους) τήν ἀγάπη τοῦ Κυρίου, ἀλλά ἀθετήσανε τήν ἐλαφριά ἐντολή τοῦ Σωτῆρος, πού λέγει «**νά ἀγαπήσης τόν πλησίον σου σάν τόν ἑαυτό σου**» (Ματθ. 19, 19). Τότε θά κλάψουν, περιμένοντας τόν δίκαιον Κριτήν, ὅσοι χρησιμοποίησαν ἀδικη ζυγαριά, καί δράμια, καί μέτρα καί ἔλλειποβαρῆ σταρόμετρα.

XXXIX (39)

Καί γιατί νά προσθέσωμεν τά πολλά λόγια αὐτῶν πού θά παρασταθοῦν (μπροστά στό βῆμα τοῦ Χριστοῦ);

Τότε οἱ δίκαιοι θά λάμπουν σάν τόν ἥλιο, ἐνῶ οἱ ἁμαρτωλοὶ θά παρουσιασθοῦν θλιμμένοι καί ἀμίλητοι. Καί οἱ δύο ὁμως, κατηγορίες, καί οἱ δίκαιοι καί οἱ ἁμαρτωλοὶ, θά ἀναστηθοῦν μέ ἄφθαρτη τήν ἀνθρωπίνην τους ὄντοτητα, οἱ μέν δίκαιοι, γιά νά τιμηθοῦν αἰώνια καί νά ἀπολαύσουν τήν ἀθανασία, οἱ δέ ἁμαρτωλοὶ, γιά νά κολασθοῦν, κατά τήν Κρίσιν, αἰώνια. Διότι ὁ καθένας θά θυμηθῆ τότε τί ἀπολογίαν θά δώσῃ στόν Δίκαιο Κριτή, εἴτε γιά τά καλά, εἴτε γιά τά φαῦλα, πού ἔπραξε. Διότι οἱ πράξεις ὅλων τῶν ἀνθρώπων θά περικυκλώσουν τόν καθένα, εἴτε εἶναι καλός, εἴτε εἶναι κακός.

Αἱ δυνάμεις λοιπόν τῶν οὐρανῶν θά σαλευθοῦν καί ὅλα θά τά καταφάγῃ ὁ φόβος καί ὁ τρόμος* τόν οὐρανόν, τήν γῆν καί τά καταχθόνια* καί κάθε ἀνθρώπινη γλῶσσα θά τόν δοξολογήσῃ καί θά ὁμολογήσῃ πώς ὁ ἐρχόμενος γιά νά στήσῃ τό δίκαιον δικαστήριον εἶναι Θεός ἰσχυρός καί δημιουργός τῶν ἀπάντων.

Τότε μέ φόβον καί κατάπληξιν θά ἔλθουν Ἄγγελοι, Θρόνοι, Ἐξουσαίαι, Ἀρχαί, Κυριότητες, Πολυόμματα, Ἐξαπτέρυγα, Χερουβίμ καί Σεραφίμ, πού θά κράζουν δυνατά «**Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος (εἶσαι) Κύριος Σαβαώθ, Παντοκράτωρ ἔχει γεμίσει ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ ἀπό τήν δόξαν Σου**» (Ἦσ. 6, 3). Καί ἀμέσως θά φανερωθῆ πάνω σέ θρόνο φοβερό καί ὑψηλό ὁ Βασιλεύς τῶν βασιλευόντων καί Κύριος τῶν κυριευόντων, καί Κριτής ἀνεπηρέαστος, καί δικαστής,

πού θά ἀποδώσῃ στὸν καθένα τὸ δίκαιον. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ δίκαιοι καὶ ἁμαρτωλοὶ, θά ἀτενίσουν τὸ πρόσωπόν Του μέ φόβο καὶ μεγάλη δειλία.

XL (40)

Τότε θά προσαχθῆ ἀπὸ αὐστηροὺς καὶ ἀδυσωπήτους Ἄγγελους ὁ Υἱὸς τῆς ἀπωλείας, δηλαδή ὁ Διάβολος (Ἄντιχριστος) μαζί μέ τούς δαίμονάς του καὶ τούς ὑπηρέτας του καὶ θά παραδοθοῦν στό πῦρ τὸ ἄσβεστον καὶ στὸν ἀκοίμητο σκώληκα καὶ στό σκότος τὸ ἐξώτερον.

Οἱ Ἑβραῖοι θά ἰδοῦν τὸν ἐρχόμενον Κύριον σάν ἄνθρωπον, ὅπως ἐνεφανίσθη σ' αὐτούς μέ σάρκα ἀπὸ τὴν ἁγίαν Παρθένον, καὶ ὅπως τὸν ἐσταύρωσαν· καὶ θά τοὺς δείξῃ τὰ ἀποτυπώματα τῶν καρφιῶν στά χέρια καὶ στά πόδια· καὶ τὴν πλευράν, πού κεντήθηκε μέ τὴν λόγχην καὶ τὴν κεφαλὴν, πού στεφανώθηκε μέ τὰ ἀγκάθια καὶ τὸν Τίμιον Σταυρόν. Καί, μέ συντομία, θά τὰ ἰδοῦν ὅλα οἱ Ἑβραῖοι καὶ θά θρηνήσουν καὶ θά κλάψουν, ὅπως λέγει ὁ Προφήτης **«θά ἰδοῦν κατὰ πρόσωπον Αὐτόν, πού λογχήσανε»** (Ἰωάν. 19, 37). Κανείς ὅμως δέν θά εὔρεθῆ νά τοὺς βοηθήσῃ καὶ νά τοὺς ἐλεήσῃ, διότι δέν μετενόησαν, οὔτε ξεφύγανε ἀπ' τὸν πονηρό τους δρόμο. Καὶ θά ἀπέλθουν καὶ αὐτοὶ στὴν αἰώνιο Κόλασι, μαζί μέ τούς δαίμονας καὶ τὸν Διάβολον.

XLI (41)

Μετά θά συγκεντρώσῃ ὅλα τὰ Ἔθνη, ὅπως φωνάζει τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον δυνατά. Τί λέγει λοιπόν ὁ Εὐαγγελιστῆς Ματθαῖος; ἢ μᾶλλον τί λέγει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μέσα ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον; **«Ὅταν θά ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέ ὄλην του τὴν δόξαν καὶ ὅλοι οἱ ἄγγελοι μαζί Του, τότε θά καθῆσῃ στό θρόνο τῆς δόξης Του καὶ θά μαζευθοῦν ἐμπρός Του ὅλα τὰ ἔθνη καὶ θά χωρήσῃ τοὺς ἀνθρώπους μεταξὺ τους, ὅπως ὁ βοσκὸς ξεχωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ κατσίκια· καὶ θά τοποθετήσῃ τὰ πρόβατα στά δεξιὰ Του, ἐνῶ τὰ κατσίκια πρὸς τὰ ἀριστερά Του. Τότε θά πῆ σέ· κεί-**

νους πού θά στέκονται πρὸς τὰ δεξιά «ἐλάτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατέρα μου, κληρονομήστε τὴν Βασιλείαν, πού εἶναι ἐτοιμασμένη γιὰ Σᾶς ἀπ' τὸν καιρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ Κόσμου» (Ματθ. 25, 31 – 34). Ἐλάτε οἱ Προφῆτες, πού διωχθήκατε γιὰ τὸ ὄνομά μου. Ἐλάτε οἱ Πατριάρχες, πού πειθαρχήσατε σέ Ἐμένα, πρὶν ἀπὸ τὴν παρουσία μου στὸν κόσμο καὶ πού ποθήσατε τὴν Βασιλείαν μου. Ἐλάτε οἱ Ἀπόστολοι, πού κακοπαθήσατε μαζί μου, κατὰ τὴν ἐνανθρώπησί μου, στὴ διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐλάτε οἱ Μάρτυρες, πού μέ ὁμολογήσατε μπροστὰ σέ τυράννους καὶ ὑπομείνατε πολλά βασανιστήρια καὶ τιμωρίες. Ἐλάτε οἱ Ἱεράρχες, πού μέ καθαρότητα τελούσατε, μέρα νύχτα, τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καὶ καθημερινὰ θυσιάζατε τὸ τίμιον Σῶμα καὶ Αἷμα μου.

XLII (42)

Ἐλάτε οἱ Ὅσοι, πού ἀσκητεύσατε στὰ ὄρη, στὰ σπηλαία καὶ στὶς τρύπες τῆς γῆς· σεῖς, πού δοξάσατε τὸ ὄνομά μου, μέ τὴν Ἐγκράτειαν, τὴν Προσευχὴν καὶ τὴν Παρθενίαν. Ἐλάτε, νεάνιδες, πού ποθήσατε τὸν νυμφῶνα μου καὶ πού, ἐκτὸς ἀπὸ ἐμένα τὸν Νυμφίον, δέν ἀγαπήσατε κανέναν ἄλλον. Σεῖς, πού μέ τὸ μαρτύριον καὶ τὴν ἀσκησιν ἐνωθήκατε μέ Ἐμένα, τὸν ἀθάνατον καὶ ἀφθαρτον Νυμφίον. Ἐλάτε σεῖς, πού ἀγαπήσατε τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ξένους. Ἐλάτε σεῖς, πού τηρήσατε τὴν ἀγάπην μου, ὅπως ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀγάπη. Ἐλάτε σεῖς, πού ἔχετε στὴν καρδιά σας τὴν εἰρήνην, γιατί κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ Εἰρήνη.

Ἐλάτε οἱ εὐλογημένοι ἀπ' τὸν Πατέρα μου, κληρονομήστε τὴν Βασιλείαν, πού ἔχει ἐτοιμασθῆ γιὰ Σᾶς, γιατί δέν δώσατε σημασίαν στὸν πλοῦτο. Ἐλάτε ὅσοι ἐλεήσατε τὸν φτωχόν, ὅσοι βοηθήσατε τὰ ὄρφανά, ὅσοι συντρέξατε τίς χῆρες, ὅσοι ποτίσατε τοὺς διψασμένους, ὅσοι θρέψατε τοὺς πεινασμένους, ὅσοι φιλοξενήσατε ξένους, ὅσοι ντύσατε γυμνοὺς καὶ ἐπισκεφθήκατε ἀρρώστους, ὅσοι πάρηγορήσατε τοὺς φυλακισμένους, ὅσοι συνοδεύσατε τυφλοὺς. Ἐλάτε κοντά μου ὅσοι διαφυλάξατε ἀθραυστη

τὴν σφραγίδα τῆς Πίστεως· ὅσοι τρέχατε στίς Ἐκκλησίες· ὅσοι ἀκούγατε τίς Γραφές μου καί ποθοῦσατε τοὺς λόγους μου· ἐλάτε ὅσοι τηρήσατε τὸν Νόμον μου ἡμέραν καί νύκτα· ἐλάτε ὅσοι, σάν στρατιῶτες, κακοπαθήσατε μαζί μου θέλοντας ν' ἀρέσετε σέ Ἐμένα, τὸν Οὐράνιον Βασιλέα.

Ἐλάτε ὅλοι Σεῖς νά κληρονομήσετε τὴν Βασιλείαν, πού ἔχει ἐτοιμασθῆ γιά Σᾶς ἀπό τότε πού ἐδημιουργήθη ὁ Κόσμος. Νά, ἡ Βασιλεία μου ἔχει τακτοποιηθῆ· νά, ὁ Παράδεισος ἔχει ἀνοιχθῆ· νά ἡ ἀθανασία μου ἔχει στολισθῆ. Ἐλάτε ὅλοι, κληρονομήσετε τὴν Βασιλείαν, πού ἔχει ἐτοιμασθῆ γιά Σᾶς ἀπό τότε, πού δημιουργήθηκε ὁ Κόσμος.

XLIII (43)

«Τότε θά ἀποκριθοῦν οἱ δίκαιοι» (Ματθ. 25, 37), κατά-πληκτοι ἀπ' τό μέγιστο θαῦμα, πῶς ἀπευθύνεται πρὸς αὐτοὺς σάν φίλος, Αὐτός, πού δέν μποροῦν νά τὸν βλέπουν τά Ἀγγελικά τάγματα, καί θά τοῦ εἰποῦν:

«Κύριε, πότε Σέ εἶδαμε νά πεινᾶς καί Σέ ἐθρέψαμεν; Δέσποτα, πότε Σέ εἶδαμε νά διψᾶς καί Σέ ἐποτίσαμε; Φοβερέ, πότε Σέ εἶδαμε γυμνό καί Σέ ντύσαμε; Ἀθάνατε, πότε Σέ εἶδαμε ξένον καί Σέ φιλοξενήσαμε; Φιλάνθρωπε, πότε Σέ εἶδαμε ἄρρωστο ἢ φυλακισμένο καί ἤλθαμε σέ Σένα; (Ματθ. 25, 35). Σὺ εἶσαι ὁ ἴδιος πάντοτε. Σὺ εἶσαι ὁ συνάναρχος μέ τὸν Πατέρα καί ὁ συναἰδιος μέ τό Ἅγιον Πνεῦμα. Σὺ εἶσαι πού ἐδημιούργησες τά πάντα ἀπό τό τίποτα. Σὺ εἶσαι ὁ Βασιλιάς τῶν Ἀγγέλων. Σὺ εἶσαι, πού τρέμουν ἄβυσσοι. Σὺ εἶσαι, πού περιβάλλεσαι τό φῶς, σάν ἔνδυμα. Σὺ εἶσαι, πού μᾶς δημιούργησες καί μᾶς ἐπλασες ἀπό χῶμα. Σὺ εἶσαι, πού δημιούργησες τά ἀόρατα. Ἀπό μπροστά Σου φεύγει ὅλη ἡ Γῆ καί πῶς ἐμεῖς φιλοξενήσαμε, σάν ξένο, τὴν Βασιλεία Σου καί Κυριότητα;

XLIV (44)

Τότε θά τοὺς ἀποκριθῆ πάλιν ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλευόντων λέγοντάς τους: «ἐφ' ὅσον κάνατε αὐτά σέ κά-

ποιον από τούς ελαχίστους αδελφούς μου, σέ έμένα τό κάνατε» (Ματθ. 25, 36), έφ' όσον λοιπόν αυτούς, πού Σās άνέφερα, φιλοξενήσατε, θρέψατε, ποτίσατε, τά μέλη τά δικά μου, τούς πτωχούς, σέ Μένα τό κάνατε. Άλλά «**έλāτε στην έτοιμασμένη για Σās Βασιλείαν από τότε, πού δημιουργήθηκε ό Κόσμος**» (Ματθ. 25, 35) και άπολαύσετέ την αιώνια από τόν Έπουράνιον Πατέρα Μου και τό Πανάγιον και Ζωοποιόν Πνεύμα. Ποιό, άραγε, στόμα, θά μπορούσε νά διηγηθῆ εκείνα τά αγαθά, «**πού δέν τά είδε ανθρώπινο μάτι, ούτε τά άκουσε αúτι και δέν δοκίμασε ανθρώπινη καρδιά, όσα έτοίμασεν ό Θεός για κείνους πού τόν αγαπούν**»; (1 Κορ. 2, 9).

XLV (45)

Γνωρίσατε αδιάκοπη χαρά· γνωρίσατε ασάλευτη Βασιλεία· γνωρίσατε άπόλαυσι αγαθών, πού δέν θά έχη τέλος. Μάθετε τώρα και τήν όδυνηρή φωνή, πού θά απευθύνη ό δίκαιος Κριτής σ' αυτούς, πού θά σταθούν άριστερά· ό Θεός ό πρāος, μέ άμετρο θυμό και όργή, θά τούς είπῆ «**Φύγετε από έμπρός μου, Σεις οι καταραμένοι, στο αιώνιον πύρ, πού έχει έτοιμασθῆ για τόν Διάβολον και τούς ύπηρέτας του**» (Ματθ. 25, 41). Σεις προξενήσατε αυτά για τούς έαυτούς Σας· δεχθῆτε τώρα και για τούς έαυτούς Σας αúτην τήν «άπόλαυσιν». Φύγετε, λοιπόν, από έμπρός μου στο σκότος τό έξώτερον και στην άσβεστη φωτιά, πού έχουν έτοιμασθῆ για τόν Διάβολο και τούς ύπηρέτας του. Έγώ σās έπλασα, και σέ άλλον ύποταχθήκατε. Έγώ είμαι, πού Σās έβγαλα από τήν μήτρα τῆς Μητέρας σας, και Έμένα άθετήσατε. Έγώ είμαι, πού μέ τήν θέλησί μου, σās διέπλασα άπ' τό χῶμα και σέ άλλον προσφερθήκατε. Έγώ είμαι, πού σās έθρεψα και σ' άλλον δουλεύσατε. Έγώ πρόσταξα τήν γῆν και τήν θάλασσα νά σās διατρέφουν, και νά πορεύεσθε προς τήν τελειότητα, σεις όμως παρακούσατε τίς έντολές μου. Έγώ για σās δημιούργησα τό φῶς, για νά χαίρεσθε τήν ήμέρα, και τήν νύκτα για νά αναπαύεσθε· σεις όμως μέ καταπικράνατε μέ τά πονηρά σας έργα, μέ

περιφρονήσατε καί ἀνοίξατε πόρτα στά πάθη. Φύγετε ἀπό μένα ἐργάτες τῆς ἀδικίας. Δέν σᾶς εἶδα, δέν σᾶς γνωρίζω· ἐγίνατε ἐργάτες ἄλλου κυρίου, δηλαδή τοῦ Διαβόλου. Μαζί του λοιπόν τώρα κληρονομήσετε τήν ἄσβηστη φωτιά, τό ἀκοίμητο σκουλίκι καί τό τρεμοχτύπημα τῶν δοντιῶν.

XLVI (46)

«Διότι ἐπέίνασα καί δέν μου δώσατε νά φάγω. Ἐδίψασα καί δέν μέ ποτίσατε. Ἦμουνα ξένος καί δέν μέ φιλοξενήσατε· ἤμουνα γυμνός καί δέν μέ ντύσατε. Ἀσθένησα καί δέν μέ ἐπισκεφθήκατε. Ἦμουνα στή φυλακή καί δέν ἦλθατε κοντά μου». (Ματθ. 25, 44).

Σᾶς ἔδωσα αὐτιά, γιά νά ἀκοῦτε τάς Γραφάς· σεις ὁμως τά διαθέσατε σέ δαιμονικά τραγούδια, σέ κιθάρες, καί πράγματα γελοῖα. Σᾶς ἔδωσα τά μάτια γιά νά βλέπετε καθαρά τό φῶς τῶν ἐντολῶν μου καί νά τίς ἐκτελεῖτε· σεις ὁμως τά ἀνοίξατε διάπλατα, γιά νά δέχεσθε στή ψυχή σας πορνεῖες, ἀσέλγειες καί τήν ὑπόλοιπη ἀκαθαρσία. Σᾶς ἔδωσα τό στόμα, γιά νά δοξολογῆτε, νά αἰνῆτε καί νά ψέλνετε τόν Θεόν· τό ἐτοίμασα νά λαλή πνευματικές ὠδές καί νά μελετᾶ συνεχῶς ψυχῶφελῆ ἀναγνώσματα· σεις ὁμως τό χρησιμοποίησατε νά εἰρωνεύεσθε, νά ὀρκίζεσθε, νά βλασφημᾶτε καί νά κατηγορῆτε τούς πλησίον σας. Σᾶς ἔδωσα τά χέρια, γιά νά τά ὑψώνετε γιά προσευχές καί δεήσεις· σεις ὁμως τά ἀπλώνετε γιά κλοπές, γιά φόνους καί ἀλληλοσκοτωμούς. Σᾶς ἔδωσα τά πόδια, γιά νά διαδίδετε τό Εὐαγγέλιον τῆς Εἰρήνης καί σᾶς διέταξα νά πηγαίνετε στίς ἐκκλησίες καί στούς οἴκους τῶν ἁγίων μου· σεις ὁμως μάθατε νά τρέχετε σέ μοιχεῖες, σέ πορνεῖες, σέ θέατρα, σέ χορούς καί σέ διασκεδάσεις.

XLVII (47)

Διαλύθηκε λοιπόν τό πανηγύρι, σταμάτησε τό θέατρο τοῦ παρόντος βίου, ἐπέρασε ἡ πλάνη του καί ἡ φαντασία. Σᾶς ἔφεραν ἐνώπιόν μου, ἐμπρός στόν Ὅποῖον «θά κάμψη

κάθε γόνυ τῶν ἐπουρανίων καί τῶν ἐπιγείων καί τῶν καταχθονίων» (Φιλιπ. 2, 10). Τώρα λοιπόν ὅλοι ὅσοι ἀμέλησαν καί δέν ἔδειξαν τήν συμπόνια τους (στούς δυστυχισμένους) μέ καλές πράξεις, μέ τίποτα δέν χρεώνονται παρά μέ τό ἄσβεστον πῦρ. Διότι εἶμαι φιλόανθρωπος, ἀλλά καί κριτής δίκαιος πρός ὅλους. Γιά τοῦτο καί θά ἀποδώσω τάς ἀμοιβάς σέ ὅσους τό ἀξίζουν· σέ ὅλους θά καταβάλω τόν μισθόν ἀνάλογα μέ τόν κόπον τους· σέ ὅλους θά δώσω, ἀνάλογα μέ τόν ἀγῶνα τους, καί τάς ἀμοιβάς. Θέλω νά ἐλεήσω, ἀλλά δέν βλέπω τά δοχεῖα σας νά ἔχουν λάδι¹. Θέλω νά σᾶς οἰκτειρήσω, ἀλλά σεῖς περάσατε τήν ζωήν σας, χωρίς νά ἐπιδείξετε καθόλου οἰκτιρμούς. Σκέφτομαι νά σᾶς εὐσπλαγχνισθῶ, ἀλλά οἱ λαμπάδες σας εἶναι σκοτεινές ἀπ' τήν ἀσπλαγχνίαν. **«Φύγετε ἀπό ἐμπρός μου»** λοιπόν (Ματθ. 25, 44). «Γιατί ἡ κρίσις θά εἶναι ἀσπλαγχνη σ' αὐτόν πού δέν ἔδειξε εὐσπλαγχνίαν» (Ίακ. 2, 13).

XLVIII (48)

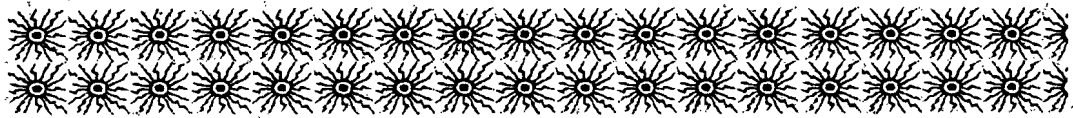
Τότε καί αὐτοί θά ἀποκριθοῦν πρός τόν φοβερόν Κριτήν, πού δέν λογαριάζει πρόσωπον ἀνθρώπου, λέγοντάς του **«Κύριε, πότε σέ εἶδαμε νά πεινάς, ἢ νά διψᾶς, ἢ νά εἶσαι ξένος, ἢ γυμνός, ἢ ἄρρωστος, ἢ φυλακισμένος καί δέν σέ περιποιηθήκαμε»;** (Ματθ. 25, 44). Κύριε, δέν μᾶς γνωρίζεις; Σύ μᾶς ἐπλασες, Σύ μᾶς δημιούργησες, Σύ μᾶς συναρμολόγησες ἀπό τέσσαρα στοιχεῖα, Σύ μᾶς ἔβαλες πνεῦμα καί ψυχήν. Σέ Σένα πιστεύσαμε, τήν δική Σου σφραγίδα ἐλάβαμε, τό βάπτισμά Σου ἐπήραμε. Σένα ὡμολογήσαμεν Θεόν, Σένα γνωρίσαμε Κτίστη. Μέ τήν δύναμίν Σου ἔχουμε κάνει θαύματα· μέ τήν χάριν Σου ἐδιώξαμε δαίμονας· γιά Σένα ταλαιπωρήσαμε τήν σάρκα μας, γιά Σένα φυλάξαμε Παρθενίαν, γιά Σένα ἀκολουθήσαμε τόν βίον τῆς ἀγνότητος, γιά Σένα περιπλανηθήκαμε σάν πρόσφυγες στή γῆ, καί Σύ λέγεις: **«Δέν Σᾶς γνωρίζω· φύγετε ἀπό ἐμπρός μου»;** (Ματθ. 25, 41).

1. Αναφέρεται στην παραβολή των 10 (δέκα) παρθένων (Ματθ. 25, 1 – 13).

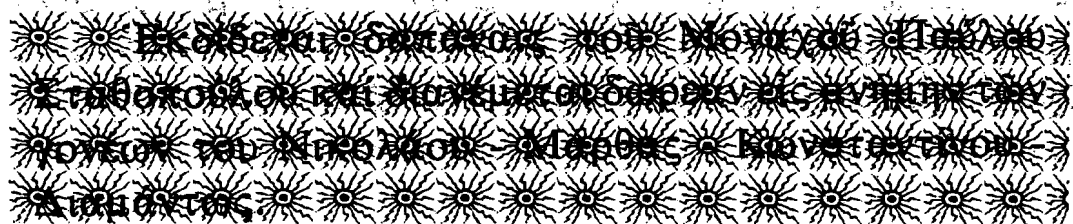
Ἐπαντώντας στά λόγια αὐτά (ὁ φοβερὸς Κριτής) θά τούς εἶπῃ: «Μέ ὠμολογήσατε Δεσπότην, ἀλλά δέν πειθαρχήσατε στά λόγια μου. Σφραγισθήκατε μέ τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἀλλά ἔξαφανίσατε τήν σφραγίδα μέ τήν ἀσπλαγχνίαν Σας. Λάβατε τό Βάπτισμά μου, ἀλλά δέν τηρήσατε τάς ἐντολάς μου. Καταδαμάσατε τό σῶμα Σας μέ τήν Παρθενίαν, ἀλλά δέν ἐφαρμόσατε τήν ἐλεημοσύνην καί δέν ἀποβάλατε ἀπό τήν ψυχὴν Σας τήν μισαδελφίαν. **«Διότι δέν θά σωθῇ ὁ καθένας πού μου λέγει Κύριε, Κύριε, ἀλλά μόνον ἄνθρωπος, πού ἐκτελεῖ τό θέλημά μου»** (Ματθ. 7, 21). **«Καί θά μεταβοῦν αὐτοί στήν αἰώνιον κόλασι' ἐνῶ οἱ δίκαιοι θά ἀπολαύσουν τήν αἰώνιον ζωὴν»** (Ματθ. 25, 46).

XLIX (49)

Ἐκούσατε, ἀγαπητοί μου, τήν ἀπάντησι τοῦ Κυρίου· γνωρίσατε τήν ἀπόφασιν τοῦ Κριτοῦ· μάθατε ποιό φοβερό Δικαστήριον μᾶς περιμένει καί ποιὰ ἡμέρα καί ὥρα φοβερή. Γι' αὐτή τήν φοβερή ὥρα καί ἡμέρα ἄς φροντίζωμεν καθημερινά· αὐτήν ἄς μελετοῦμε ἡμέρα καί νύκτα καί στά σπίτια μας καί στίς πλατεῖες καί στίς ἐκκλησίες, γιά νά μή παρουσιασθοῦμε σέ ἐκείνην τήν φοβερή καί ἀπροσώποληπτη δίκη καταδικασμένοι, ταπεινοί καί φοβισμένοι· ἄς ἐπιδιώξουμε, μέ καλά ἔργα, μέ ἐνάρετο βίον καί πολιτεία καί μέ ἐξομολόγησι, νά εἶπῃ καί σέ μᾶς ὁ εὐσπλαγχνικός καί φιλάνθρωπος Θεός **«Ἡ Πίστις Σου, σέ ἔχει σώσει, πῆγαινε τώρα στήν Εἰρήνην»** (Λουκ. 7, 50) καί τό **«Μπράβο, δοῦλε ἀγαθέ καί πιστέ· στά ὀλίγα ἐφάνηκες ἀξιόπιστος, γι' αὐτό θά σέ ἀναδείξω κληρονόμον πολλῶν· πῆγαινε τώρα νά ἀπολαύσης τήν χαράν τοῦ Κυρίου Σου»** (Ματθ. 25, 23), τήν ὁποῖαν εἶθε ὅλοι νά ἐπιτύχουμε, μέ τήν χάριν καί τήν φιλάνθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, Ἰησοῦ Χριστοῦ, στόν Ὅποιον πρέπει δόξα, τιμή καί προσκύνησι, μαζί μέ τόν ἄναρχον Πατέρα Του, καί τό Πανάγιον καί ἀγαθόν καί ζωοποιόν Αὐτοῦ Πνεῦμα, τώρα καί παντοτινά. Ἀμήν.

**«ΝΑ ΓΙΝΗΣ ΠΙΣΤΟΣ, ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΟΝΤΑΣ ΚΙ
ΑΥΤΟΝ ΑΚΟΜΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ, ΚΑΙ ΘΑ ΣΟΥ ΔΩΣΩ
ΤΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ» (ΑΠΟΚ. 2, 10).**

ΔΙΑΤΙ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

α) Διότι τό παλαιόν έορτολόγιον είναι παράδοσις τής 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας.

β) Βάσει αὐτοῦ τοῦ έορτολογίου ἡ Α' 'Αγία Οἰκουμένη Σύνοδος έθέσπισε τόν Πασχάλιον Κανόνα καί ὠρισε νά κυμαίνεται ἡ έορτή τοῦ 'Αγίου Πάσχα ἀπό 22 Μαρτίου ἔως 25 'Απριλίου, ἐνῶ μέ τό νέον (Παπικόν) κυμαίνεται μέχρι τής 8 Μαΐου.

γ) Τό νέον Γρηγοριανόν (Παπικόν) έορτολόγιον έχει καταδικασθῆ ὑπό τριῶν Πανορθοδόξων Συνόδων ἐπί Πατριάρχου 'Ιερεμίου τοῦ Τρανοῦ.

δ) Διά Συνοδικῶν Πατριαρχικῶν 'Εγκυκλίων τό έτος 1593 οἱ Πατριάρχαι: Κωνσταντινουπόλεως 'Ιερεμίας, 'Ιεροσολύμων Σωφρόνιος, 'Αλεξανδρείας Σίλβεστρος καί τό έτος 1848 οἱ Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως 'Ανθιμος, 'Αλεξανδρείας 'Ιερόθεος, 'Αντιοχείας Μεθόδιος, 'Ιεροσολύμων Κύριλλος, καθυποβάλλουν εἰς φρικτά ἐκκλησιαστικά ἐπιτίμια ἐκείνους ὅσοι θά δεχθοῦν τήν μεταρρύθμισιν τοῦ 'Ορθοδόξου 'Εκκλησιαστικοῦ 'Εορτολογίου.

Πλέον δέ τούτων ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ὀρθοδόξου έορτολογίου έγινε ἡ λεωφόρος διά τής ὁποίας εἰσῆλθεν εἰς τήν ὀρθόδοξον μάνδραν τής 'Εκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὁ Οἰκουμενισμός. 'Η μεταρρύθμισις τοῦ 'Εκκλησιαστικοῦ 'Εορτολογίου είναι τό πρῶτο ρήγμα καί τραῦμα πού ἐπέφερον ὁ Οἰκουμενισμός εἰς τήν 'Ορθοδοξίαν. Τά ἄλλα προετοιμάζονται εἰς Μόναχον καί Σαμπεζύ. Δι' αὐτό ὅλοι οἱ Μοναχοί τοῦ 'Αγίου 'Ορους είναι ἐναντίον τοῦ οἰκουμενισμοῦ διότι είναι ὁ πλέον ὑπουλος ἐχθρός τής ὀρθοδοξίας.

Ο ΑΡΙΘΜ. 666 ΕΙΝΑΙ Η ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

Τούτο αναγράφεται εις τήν 'Αποκάλυψιν του ἁγ. 'Ιωάννου του Θεολόγου εις τό ΙΓ' Κεφαλ. στίχ. 18, ὅτι τό ἔμβλημα αὐτό του ἀντιχρίστου θά χαραχθῆ ἐπί τῆς δεξιᾶς χειρός ἢ του μετώπου τῶν ἀνθρώπων ἵνα μή δύναται ὁ μή ἔχων τήν σφραγίδα 666 νά ἀγοράσῃ ἢ νά πωλήσῃ τι.

Τό ἐπιβεβαιοῖ καί ὁ Δαμασκηνός ὁ Στουδίτης συγγραφεύς του 14ου αἰῶνος εις τό βιβλίον αὐτοῦ «Θησαυροί του Δαμασκηνοῦ» σελ. 274.

Ὁ ἁγ. Ἰππόλυτος Πάπας Ρώμης (260 μ.Χ.) γράφει ὅτι ἡ ἔννοια τῆς σφραγίδος αὐτῆς εἶναι: ἄρνησις του Τριαδικοῦ Θεοῦ - ἄρνησις του ἁγ. Βαπτίσματος - ἄρνησις του Τ. Σταυροῦ - καί παραδοχή του Ἀντιχρίστου καί ὁποῖος δέν θά δεχθῆ αὐτήν, θάνατος τόν περιμένει.

Αἱ νέαι ταυτότηται ὅπου πρόκειται νά ἐκδοθοῦν μέ τόν Ἐνιαῖον Κωδικό Ἀριθ. Μητρώου γραμμένον μέ τό γραμμικόν σύστημα (Bar code), παρ' ὄλον ὅτι δέν θά ἀναγράφεται ὁ ἀριθμ. 666, ἐν τούτοις τά διάρια τῶν διαχωριστικῶν γραμμῶν εἶναι σύμβολα του 6-6-6 καί αὐτό τό σῆμα 6-6-6 θά δίδεται νά διαβιβάζουν τόν ἀριθ. τῆς ταυτότητος οἱ κομπιούτερς. Μήπως λοιπόν αἱ ταυτότητες αὐταί θά εἶναι πρόδρομος τῆς σφραγίδος του Ἀντιχρίστου;

Ὅσας διαμαρτυρίας καί ἀντιδράσεις ἐάν κάνομεν τά ἀνωτέρω θά ἐκπληρωθῶσι, καί δι' αὐτά λέγει ὁ Κύριος εις τό Εὐαγγέλιον «ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δέ λόγοι μου οὐ μή παρέλθωσι».

Ἡ κατάλληλος διαφώτισις τῶν Χριστιανῶν κατά τό πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς καί αἱ ἀντιδράσεις καί αἱ διαμαρτυρίαι ἐπιβάλλεται νά γίνουν, καί δέν θά πρέπει νά πάρουμε τά νέα δελτία ταυτότητος ἐάν θά φέρουν τά χαρακτηριστικά σύμβολα, ἢ τά σημεῖα του ἀντιχρίστου, ἀφ' ἑνός μέν νά μή γίνομεν συνεργοί εις τό ἀνοιγμα αὐτῆς τῆς λεωφόρου διά τῆς ὁποίας θά εἰσέλθῃ ὁ Ἀντίχριστος, ἀφ' ἑτέρου δέ διά τῆς ἀρνήσεως αὐτῆς θά εἴμεθα προετοιμασμένοι νά μήν δεχθῶμεν τό σφράγισμα του Ἀντιχρίστου ἐπί τῆς χειρός μας διά τῶν ἀκτίνων Λείζερ.

Ὅλα αὐτά μαγειρεύονται ὑπό του διεθνούς Σιωνισμοῦ διά τήν δημιουργίαν παγκοσμίου κυβερνήσεως ἐπί τῆς ὁποίας θά βασιλεύσῃ ὁ Ἀντίχριστος, καί τότε θά ἀντικατασταθοῦν αἱ ταυτότητες μέ τό χάραγμα αὐτό του ἀντιχρίστου, εἴτε ἐπί τῆς δεξιᾶς χειρός, εἴτε ἐπί του μετώπου ἐκάστου ἀνθρώπου.

Ὅσοι δέν δεχθοῦν τό χάραγμα του ἀντιχρίστου (λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος) «θά εἶναι ἀνώτεροι ἀπό ὄλους τούς μάρτυρας» καί ὁ ἅγιος Ἰππόλυτος λέγει «Μακάριοι οἱ τότε νικήσαντες τόν τύραννον ὅτι παρά τούς πρώτους μάρτυρας ἐνδοξότεροι ἔχουσι ἀναδειχθῆναι».

Δι' αὐτούς λέγει πάλιν εις τήν Ἀποκάλυψιν ὁ Ἅγ. Ἰωάννης Θεολόγος κεφ. 15 «καί εἶδον ὡς θάλασσαν ὑαλίνην μεμιγμένην πυρί καί τούς νικῶντας ἐκ του θηρίου καί ἐκ του χάραγματος αὐτοῦ, καί ἐκ του ἀριθμοῦ του ὀνόματος αὐτοῦ, ἐστῶτας, ἐπί τήν θάλασσαν τήν ὑαλίνην, ἔχοντας κιθάρας Θεοῦ, καί ᾄδουσιν τήν ᾠδήν Μωϋσέως δούλου του Θεοῦ».